

בעזרת הש"ת

אשרינו מה טוב חלקינו בהלולא דבר יוחאי

הלא תשכח מפיר זרענו

סדר
הלולא דרבי שמעון
ל"ג בעומר

כולל מאמרי קודש, שלל פתגמים על קדושת היום,
תפלות מרוממות, ובקשות נשגבות, שירי בר יוחאי

יוצא לאור

ערב ל"ג בעומר תשפ"ד לפ"ק

הילולא דרבי שמעון

זה היום עשה ה'

מרגלא בפומייהו דחסידי קדמאי בני העליה שוכני ארץ הק' מדורות העבר בשם צדיקים קדושי עליון זי"ע, שהיום הזה יום השמחה רבתי והגילה העלאית השורה ביום ל"ג בעומר בארץ ישראל במקלות עם קודש לכבודו של התנא האלה"י רבי שמעון בר יוחאי זיע"א הוא כמתנה משמים לבני ארץ ישראל לעומת ימי הימים טובים השניים שבארצות הגולה שאינם נוהגים באר"י.

ובספר הילולא דרשב"י הביא בשם חסידים קדמונים שהעידו על הרב הקדוש רבי אברהם הכהן זי"ע מקאליסק שבעת טבילתו בצפרא דיום ל"ג בעומר אמר בהתעוררות קודש: הריני מקבל עלי קדושת היום. והריא"ז מרגליות זצ"ל העיד מה ששמע מפי מורו הרה"ק רבי אברהם שמחה הרב מבארניב זצוק"ל בעת שערך שולחנו לכבוד שמחת יום ל"ג בעומר שסיפר אז על הרב הקדוש הרבי ר' ברוך זי"ע ממעזיבוז נכדו של אור שבעת הימים מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע, שנהג בכל שנה ביום ל"ג בעומר לערוך סיום על ספרי הזוהר הקדוש, ולאחר מכן נמל את ספר הזוהר בידו הק' ורקד משך שעות בריקודין עלאין קדישין ובשמחה גדולה לכבוד היום ולכבוד תורת האמת ונשק בפי קדשו את ספר הזוהר.

ובאמת לב מי לא יחרד בראותו את מה שכתוב בזוהר הק' פ' בא (דף לה ע"א) על התנא רשב"י זי"ע שפתח את מדרגות החומות דירושלים של מעלה, דהיינו בפתיחת שערי החכמה העליונה, ותיקן את המדרגות העליונות, ועליו דרשו שם את רמז הכתוב (שמות לד כג) 'יראה כל זכורך את פני האדון ה', מי הוא פני האדון ה', זהו רבי שמעון בר יוחאי

שהשכינה שרתה עמו תמיד והצדיקים נקראים פני השכינה. ובשלהי האדרא רבא קדישא שבזהר פרשת נשא (דף קמ"ד ע"ב) מובא שרבי יהודה קארי ליה לרבי שמעון שבת כדכתיב (שמות כ, י) שבת לה' קדש לה' מה שבת לה' קדש, אף רבי שמעון שבת לה' קדש.

מתראוי לציין מה שכתב בספר הילולא דרשב"י בשם הרה"ק השר שלום זי"ע מבעלז שפעם אחת כשדיבר מגדולת יום ל"ג בעומר נענה אחד מבניו ואמר שהוא יודע שיום זה הוא כמו יום הכיפורים, והשיבו אביו הק' יפה בוונת. ובספר הק' בני יששכר (במאמרי חודש אייר מאמר ג, אות ב) כתב בין השאר: הנה יום הזה ל"ג בעומר יומא דהילולא דרבי שמעון בן יוחאי בו עלה לשמי מרומים... בו ביום מתחיל האור כי טוב להאיר מן התורה... בו ביום צוה לרבי אבא לכתוב כל גנוי נסתרות אשר נתגלה להשאיר ברכה מהארת האור הגנוז... ובוה תבין מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר... ולכבוד נשמת מאור התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום זה... לאורו נסע ונלך, לכבוד ספרו הקדוש וזהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו והוא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקנו.

ונחתום בדברי הרה"ק מקארלין זי"ע בספרו בית אהרן (בתורת ל"ג בעומר): ואיתא בגמ' (ירושלמי שביעית פ"ט ה"א) על רשב"י ובנו שהעלה גופם חלודה היינו שנזדבק גופם עד שהעלו עם גופם כל הטמוניות - דברים המוטמנים והמוסתרים הצריכים תיקון - שנותרה ההודרכות שלהם בלי שום מסך מבדיל... כתיב מ'ב'ש'ד'י' אחזה אלוי"ה, ראשי תיבות מתורת רבי שמעון בן יוחאי... כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיוק ברשב"י, כשם שהשי"ת הוא ה' לבל, כך רשב"י הוא רשב"י לבל, אפילו לפחותים.

פרוס יום המקודש, ל"ג בעומר תשפ"ד

מבון מתוק מדבש

(רבינו עובדיה מברטנורא זי"ע במכתבו לאחיו בשנת רמ"ט)

ובזה תבין מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר... ולכבוד נשמת מאור התורה בוציא קדישא אשר נתגלה ביום זה... לאורו נסע ונלך, לכבוד ספרו הקדוש זוהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו והוא מאיר לנו בנלותנו עד כי יבוא משיח צדקנו.

(בני יששכר מאמרי חודש אייר מאמר ג, אות ב)

בספר מסע מירון (עמ' קכב) העתיק כת"י מספר "שער שמעון" לומר לפני ההדלקה לכבוד הרשב"י וז"ל, הא לכם זרע קדש סדר הבקשה לומר קודם ההדלקה

הָרִיזִי מִתְנַדֵּב שְׁמֶן לַמָּאֹר לְכָבוֹד נְשָׁמַת הַתְנָא
הָאֵלֶּקְי רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי עָלְיוּ הַשְּׁלֹמֹם
כְּדִי שֶׁתִּקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזָכוֹת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי
וַיְצִילָנוּ, לִי וּלְאִשְׁתִּי וּלְבָנֵי מִכָּל זָחֲלִי וּמִכָּאֹב, וְנִהְיָה
בְּרִיאִים דְּשִׁלְיִים וְרַעֲנָנִים, וַיְצִילָנוּ מִכָּל צָרָה וַיִּצְקָה
וּמִכָּל מִיַּי פִּרְעָנִיּוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לְבֹא לְעוֹלָם, וְנִהְיָה
שְׂקִטִּים וְשֶׁאֲנָנִים, וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה
אֲבוֹתֵינוּ, שְׁעַל
אֲדוֹן הַכֵּל תִּקְוָה וּבִעַל הַיּוֹסֵף וּבִעַל הַמַּחְזֵק סוֹסֶה
אֲדוֹן הַכֵּל תִּקְוָה וּבִעַל הַיּוֹסֵף וּבִעַל הַמַּחְזֵק סוֹסֶה
יְהִי הַדְּלָקָה זֶה תִּצְלָנוּ לְבָנֵי חַיֵּי אֲרִיכִי, וּלְמַוִּזֵּי רְיוּחֵי,
וְתִתֵּן לָנוּ חַיִּים אֲרָפִים, אָמֵן:

ובמשמרת שלום [קוידינוב] (סי' לח בהערה שם) כתב דיאמר

הָאֱרִיצִי מִדְּלִיק גֵּר לְכַבֹּד הַתֵּנָּה הָאֲכָלִי רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאִי, אֹרֶר צְדִיקִים יִשְׁמַח, גֵּר רְשָׁעִים
יִדְחָךְ, וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֶלֶה־צֵנוֹ ^{הַכֵּן} ^{תִּפְסֹחַ וְיַעֲלֶה חִסְיוֹכָהּ} ^{וּבְעֵל הַחוֹמָה סוֹכֵם} עָלֵינוּ.
וּמַעֲשֵׂה יִדְּעוּ פוֹנְנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יִדְּעוּ פוֹנְנָהוּ:

להרב המקובל האלה"י רבי שמעון לביא זיע"א, וחתום שמו בראשי החרוזים
הביאור של השיר הוא מספר "כוונת הכרבות" להרב המקובל בעל "מתוק
מדבש" וצוק"ל

בר יוחאי נמשחת אשירי
שמן ששון מוהבירי:
אשירי שעלית לגדלה א' משחת ששון היה
עליו מוהבירי, כי הכל שמחו בגדלתה ב'.

ספירת המלכות

בר יוחאי שמן משחת קדש.
נמשחת מנחת הקדש.
נשאת ציץ גזר הקדש.
על ראשך פארה: בר יוחאי
הזה אתה שמן משחת קדש. כי נמשחת
ונתגדלת על ידי השכינה הקדושה [מדת
המלכות] הנקראת קדש. ועל ידי זה נדמית
לכזה גדול הנמשח ונושא ציץ גזר
הקדש ב'. ונתגדלת כמלך החבוש בפאר
וכתר מלכות ב'.

א' עי' רש"י (תהלים מה ח) שכל לשון גדולה נופל עליה לשון משיחת שמן כדת
המלכים. ב' עי' מצודת דוד ובמלבי"ם שם. ג' מה שהזכיר הציץ, עי' זוה"ק פ'
ויקהל דף ריח ע"ב (בביאור מתוק מדבש כרך ח עמ' תע) שמי שהסתכל בציץ נפל עליו
פחד, וכן פחדו מקדושת רשב"י, כמובא בזוה"ק פ' תרומה דף קנד ע"ב (בביאור מתוק
מדבש כרך ז עמ' שלח) שעלאין ותתאין זעין מניה. ד' עי' זוה"ק פ' אחרי דף עט ע"ב
(בביאור מתוק מדבש כרך יא עמ' רחצ) מלכך דא הוא רשב"י.

מתוק מדבש

דיוחאי חברנו יש לו מרגלית אבן טוב
בר יוחאי. אמר רבי רחומאי לרבי פינחס,
ודאי שמענא דיוחאי חברנא אית ליה
מרגלית אבן טבא ודאי שמעתי לנכון שחברנו
יוחאי יש לו מרגלית אבן טובה, דהיינו רבי
שמעון, ואסתכלית בנהורא דההיא מרגלית,
נפקא בנהירו דשמשא מנרתקה ונהרא כל
עלמא והסתכלתי בעיני השכל באור אותה
המרגלית, שיצא ויאר בעולם כאור השמש
בגבורתו המאיר מסוף העולם ועד סופו, רצונו
לומר שהשיג את מעלת רבי שמעון כשיצא מן
המערך, שתורתו עתידה להאיר את העולם
באחרית הימים, ועוד לפי שרבי שמעון הפליג
בחכמה זו הפלא ופלא, ונתנה לו רשות מלמעלה
שיגלה סודות התורה בפומבי, הרי הוציא אור
התורה וסודותיה מנרתקה, והפשיט בגדי התורה
מפשטייתה, והוא נהורא קאים משמיא

אשרי האיש שהקב"ה הסכים עמו
נמשחת אשירי. כמו פלהו מנרית ואשתתחו
קמיה ואמרו זכאה בר נש דמאריה
אסתבם עפיה רנה לומר אשירי רבי שמעון שהקדוש
צרוף הוא מקסים עמו, לנפלאה רזין סמירין דלא
הוו מתגליון דמלאכייהו קדישיןא לנלות לה סודות
נעלמים שלא נתגלו לסלו למלאכי הקדש.
(בראשית דף כב ע"ב)

ספירת היסוד

אֵלֶיךָ שִׁישִׁיבְתָּךְ בַּמַּעֲרָה הִיתָה בַּעֲסָק
הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת טוֹב [שְׁבִיכֹסוֹר]. וְהוּא
בַּעֲת שְׁבִרְחֹת מִהַמְלָכוֹת שֶׁרָצוּ לְהַרְגֶּךָ. שְׁאִי
בַּהַמַּעֲרָה בֵּין הַסְּלָעִים נִחְבֶּאתָ י"ג שָׁנִים.
וְשֵׁם קִנִּית וְזָכִית לַהֲוֹדֶךָ וְהַדְרָךְ.

בַּר יוֹחָאִי מוֹשִׁיב טוֹב יַעֲלֶבֶת.
יוֹם צִסְתָּ יוֹם אֱשֶׁר בְּרוּחַת.
בְּמַעֲרַת צוּרִים שְׁלֵמִידָת. עֵשׂם
קִצִּית הוֹדָךְ וְהַדְרָךְ: בַּר יוֹחָאִי

ספירות נצח והוד

אֵלֶיךָ שֶׁהַעֲמַדָּת תִּלְמִידִים שֶׁהֵם פַּעֲצֵי
שָׁטִים עוֹמְדִים. שְׁעֲלִיהֶם נֶאֱמַר וְכָל בְּנֵיךְ
לְמוֹדֵי ה' י^ה [שֶׁהֵם בְּכַחֲשֵׁת נֶצַח וְהוֹד]. אוֹרֶךְ
הוּא נִפְלֵא עַד שֶׁתִּלְמִידֶיךָ בּוֹעֲרִים
וּמִתְלַהֲבִים בְּלִמּוּד סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁגִלִית¹.
הִמָּה תִּלְמִידֶיךָ שֶׁנִּתְקַנְּסוּ בְּךָ עַל יָדָם מֵאֲמַר
חז"ל מִתְלַמִּידֵי יוֹתֵר מִכָּל.

בַּר יוֹחָאִי עֲלֵי עֲלִימִים
עוֹמְדִים. לְמוֹדֵי ה' הֵם
לּוֹמְדִים. אוֹר מִפְּלֵא אוֹר
הִיקוֹד הֵם יוֹקְדִים. הִלֵּא
הִפִּיה יוֹרוֹךְ מוֹרִיךְ: בַּר יוֹחָאִי

ה' וגם אנו כשלומדים בזהר הק' נקראים למודי ה'. (ו' כמובא בתוס' מס' חגיגה (ט"ו ע"א) שעסקו בסודות התורה וליהטה אש סביבותיהם.

מתוך מדבש

וּלְמַעַלָּה לְזַעִיר אֲנִפִּין, וּמִתַּעֲטָרָא בִּכְתָּרָא
קְדִישָׁא וּמִתַּעֲטָר בִּכְתָּר הַקְדוּשׁ, רְצוּנוֹ לֹמַר
שֶׁתּוֹרָתוֹ נַעֲשִׂית מִיֵּין נִוְקְבִין לְמַלְכוּת שְׁהִיא
כְּתוּבָה לְעוֹלָם הַבְּרִיאָה, וְהִיא מַעֲלָתוֹ עַד דְּקָדוּשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מִתַּעֲטָר בֵּיהּ בְּכָלֵהוּ עֲלִמִּין וּמִשְׁתַּבַּח
בֵּיהּ עַד שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא יַעֲזִיר אֲנִפִּין
מִתַּעֲטָר בּוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וּמִשְׁתַּבַּח בּוֹ, עֲלִיהִי
כְּתִיב עֲלֵיו נֶאֱמַר וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אֵתָּה יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר. (אחרי דף סא ע"א)

אֵשׁ הַשְּׂכִינָה סוֹבְבָתָא תְּמִיד וּמַעוֹלִים
לֹא נִפְסַק

אוֹר הִיקוֹד הֵם יוֹקְדִים. כִּד תְּכַנֵּא וּכְשִׁחוּרִית
מִן הַגֶּן עֵדֶן וְחוּרִית לְבְרִיאוּתִי, מֵאִז
אֶסְתַּר אֲשָׁא מִקְמָאִי הִיתָה אֵשׁ הַשְּׂכִינָה מְסַבֶּבֶת
אוֹתִי תְּמִיד, וּמַעֲלִמִּין לֹא אֶתְפַּסֵּק וּמַעוֹלִים
לֹא נִפְסַק הָאֵשׁ, וְלֹא הָיָה עֹאֵל בַּר נֶשׁ אֵלָא
בְּרִשׁוּתָא וְלֹא הָיָה אָדָם נִכְנָס לְבֵיתִי אֵלָא
בְּרִשׁוּת (הַאֲוִינוּ דָּף רפז ע"ב בַּאֲדָרָא זוטא)

רַשְׁבִּי נִקְרָא קְדוּשׁ ה'
צְמִישׁוּחַת מִבְּרִית הַקְדוּשָׁה. מֵאֵן הוּא קְדוּשׁ
יְהוּדָה מִי נִקְרָא קְדוּשׁ ה', וּמַשְׁנֵי דָא
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וְהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁנִקְרָא שְׁמָה
וְנִקְרָא קְדוּשׁ ה', (וְרַמְזוֹ לְהַגִּיד, כִּי שְׁמֵי שְׁמָה "לְקְדוּשׁ
יְהוּדָה" צְמִישׁוּחַת "שְׁמַעוֹן" צְדָקָה. נֶסֶם אֶסֶר), וְעֲלִיו
נֶאֱמַר לְקְדוּשׁ ה' מְקַדֵּשׁ, דְּאִקְרִי מְבֻרָךְ בְּעֲלֵמָא
דִּין וּבְעֲלֵמָא דְּאֵתִי לָמֵן הוּא נִקְרָא מְקַדֵּשׁ וְנֶאֱמַר
לְכַזֵּב בְּעוֹלָם הָיָה וּבְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲרָךְ יָמֶיךָ
צִמְיָנָה צְמִישׁוּחַת עֲשֶׂר וְכַזֵּב.
(נִשְׂאָ דָּף קמח ע"א בְּסוּד הַאֲדָרָא)

הַקְבִּי חֶקֶק צְרוּתוֹ לְמַעַלָּה וּבְכִיבּוֹל
מִתַּעֲטָר בּוֹ

זְעֵאֲתָ צִיץ צִוֵּר הַקְדוּשָׁה. וְהַשְׁתָּא קְדִישָׁא בְּרִיךְ
הוּא חֶקֶק דִּיוֹקְנָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן לְעִילָא
וְעַתָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֶקֶק אֵת צוּרָתוֹ שֶׁל
רַבִּי שְׁמַעוֹן לְמַעַלָּה, וְקָלִיה לְעִילָא לְעִילָא
סְלָקָא וְקוֹל תּוֹרָתוֹ עוֹלָה לְמַעַלָּה לְמַלְכוּת

ספירת התפארת

בר יוחאי וכלל תפוזים.
עלית ללקט בו מרקוזים.
סוד תורה כעצים ופרוזים.
נעשה אדם נאמר
בעבורך: בר יוחאי

ספירת הגבורה

בר יוחאי נאזרת בגבורה.
ובמלחמת אש דת השערה.
וחרב הוצאת מתערה.
שכלפת נגד צוריה: בר יוחאי

אשריך שזכית לכנס בחיך לגן עדן^(ז)
הנקרא שדה תפוזים^(ח). ששם גלו לך סודות
התורה הנעמים כבשמים^(ט). ושם עשית
ציצים ופרחים להתורה^(י). וזכית על ידי
שגלית את הנסתרות בספר הזהר, להשלים
את תכלית הבריאה, שהיא על ידי למוד
התורה הקדושה [שבתפארת] ובפרט
למוד סודותיה.

אשריך ששישבת עם חבריך בפרם
ביבנה^(יא), שם נאזרת בגבורה לגלות גנות
מלכות רומי. פי נלחמת נגדם על פי דת
התורה, בלי פחד פלוחם בשער שונאיו.
יבנה גם לחמת עם חרב דקדשה נגד צוריה
הקדשה, שהמה המקטרגים העליונים.

(ז) עי' זוה"ק פ' שלח דף קסב ע"א (בביאור מתוך מדבש כרך יג עמ' סה). (ח) עי' רש"י
פ' תולדות כ"ז כ"ז. (ט) מרחקים פי' בשמים והוא כינוי לסודות התורה. (י) כמובא
(שבת קמ"ה ע"ב) שעושים ציצין ופרחים לתורה. (יא) עי' שבת ל"ג ע"ב.

מתוך מדבש

מלאכי עליון הרביבוהו בכנפיהם
למתיבתא דרקיעא

עלית ללקט בו מרקוזים. אדחכי חמא כמה
גדפין רבובין עלאין בין כך ראה באותו
החזיון כמה מלאכים גדולים ועליונים בעלי
כנפים שבאו, כדי להרפב עליהם את רבי
שמעון ואת רבי אלעזר להעלותם ממדרגה
למדרגה, וסליקו עליהו רבי שמעון ורבי
אלעזר בריה ועלו עליהם רבי שמעון ורבי
אלעזר בנו, וסליקו למתיבתא דרקיעא ועלו
בישיבה של הרקיע, הוא הגן עדן של מעלה
מקום מושב הרוחות, ורצונו לומר שעלתה
בחינת הנפש שלהם להתחבר ברוחם שבגן
עדן העליון להאיר ממנו, וכל אליון גדפין,
הוא מחפאן להו וכל אלו המלאכים בעלי
כנפים, היו מחפים לרבי שמעון ולרבי אלעזר
להחזירם למקומם, חמא דמתהדרן ראה שחזרו

למקומם, ומתחדשן בזיוון ונתחדשו בזיוון
ואורות, לפי שבלישיבה שברקיע נתחדשו כמה
חדושי תורה, לכן ונהירו יתיר מנהורא דזיוא
דשמשא פניהם היו מאירות יותר מאור זיו
(הקדמת זוהר דף ד ע"א)

כל העולמות מתיראים מגבורתו
נאזרת בגבורה. רבי שמעון בן יוחאי אריא
ורבי אלעזר בריה אריא שניהם הם
גבורים בתורה פאניות, ולא רבי שמעון
פשאר אריותא ואין רבי שמעון פשאר האריות
רצונו לומר פשאר תלמידי חכמים, אלא עליה
פתיב אריה שאג מי לא יירא וגו' שכל
העולמות מתיראים ממנו, ומה עלמין דלעילא
מוזעזעין מיניה ומה העולמות העליונים
נחרדים מלפניו, אגן על אחת כמה וכמה
שש לנו לירא ממנו. (שמות דף טו ע"א)

שירי בר יוחאי

ז

ספירת החסד

בר יוחאי למקום אבני
שׁוֹשׁוּ. הַגְּלִיעָה וּפְנֵי אַרְיָה
לִישׁוֹ. גַּם גְּלִיל כּוֹתֶרֶת עַל
עֵשֶׂה. תַּעֲשִׂירִי וּמִי
יַעֲשִׂרָה: בר יוחאי

ספירת הבינה

בר יוחאי בְּקִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים.
קו יְרוֹק מְחֻדָּשׁ וְחֻדְשִׁים.
שִׁבְעַת שִׁפְתוֹת סוּד וְחֻמְשִׁים.
קִשְׁרֵת קִשְׁרִי עֵינָן
קִשְׁרִיה: בר יוחאי

אֵשֶׁרִיךְ שְׁעִלִית לַפְּרֶדֶס כְּרָבִי עֲקִיבָא וְשָׁם
הַשְׁגָּת סוּדוֹת שֶׁל אֲבָנֵי שִׁישׁ טָהוֹר (ב). וְעוֹד
הַגְּלִיעָה עַד פֶּסַח הַכְּבוֹד שִׁשָּׁם פְּנֵי אַרְיָה הֵם מִן
הַזְּמַן (ג). גַּם הַמְשָׁכָה לְעוֹלָם אֶת מִדַּת הַחֶסֶד
עַד שֶׁלֹּא נִרְאָתָה הַקִּשְׁת בְּזִמְיָךְ (ד). הִנֵּה
הַשְׁגָּת הַשְּׁגוֹת נִפְלְאוֹת, וּמִי יִשְׁיֵג כְּמוֹךָ (ה).

אֵשֶׁרִיךְ שְׁנֵכִית לְבִינָה הַנִּקְרָאת קִדְשׁ
קִדְשִׁים (ו). וּבִזְכוּתָךְ הָעוֹלָם עוֹמֵד, כִּי קו יָרוֹק
מְקִיפֵו, וְהַקֶּבֶץ מְחֻדָּשׁוּ חֻדְשִׁים לְבָקָרִים (ז).
הִנֵּה זִכִּית לְמִ"ט שְׁעָרֵי בִינָה שֶׁהֵם שְׁבַע
שְׁבוּתוֹת וּבָהֶם מִ"ט יָמִים, וְהַבִּינָה נִקְרָאת
סוּד חֲמֻשִׁים עַל שֵׁם חֲמֻשִׁים שְׁעָרִים שָׁבָה.
וְעַל יְדֵי הַבִּינָה שֶׁהִיא סוּד אוֹת ש' שֶׁל
תַּפְּלִין (ח) שֶׁנֶּאֱמָר בָּהֶם כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ
וַיִּרְאוּ מִמֶּנּוּ, זִכִּית גַּם אֶתָּה שִׁינְיָאוּ מִמֶּנּוּ.

יב) המבואר בזה"ק בכמה מקומות. יג) ליש שם משמות הארי פני אריה מהימין (יחזקאל א). יד) גולה נזכר במלכים א' ז' מ"א ובמצודות שם, ועיש הוא כוכב גדול, שעל ידו נסתמו מעייני המבול (עי' ברכות נ"ט ע"א). וזה שלא נראתה הקשת בימיו מבואר בזה"ק פ' ויקרא דף ט"ו ע"א (בביאור מתוק מדבש כרך י' עמ' קסד). טו) תשורי הוא מלשון ראייה והשגה. טז) זה"ק ח"ב דף רל"ח ע"ב (בביאור מתוק מדבש כרך ט עמ' רכב). יז) מדת בינה נקראת קו ירוק שמקיף את כל העולם כלו כמבואר בתקוני זהר בהקדמה דף י' ע"א (בביאור מתוק מדבש כרך א עמ' קנה). והחכמה מחודש את הבינה תמיד וזהו מחודש חדשים (ועי' עץ חיים שט"ל דרוש י'). יח) כמבואר בתקוני זהר תיקון י' דף כ"ו ע"א (בביאור מתוק מדבש כרך א עמ' תג).

מתוק מדבש

הקב"ה גִּזָּה לְרִשְׁבִּי מַה שֶׁלֹּא גִּזָּה לְכָל
הַנְּבִיאִים
תַּעֲשִׂירִי וּמִי יַעֲשִׂרָה. אָמַר רַעֲיָא מְהִימָנָא לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן, בּוֹצִינָא קִדְשָׁא וְנִכְאָה חוּלְקָה
מֵאוּר הַקִּדְשׁ אֲשֶׁרִי חֲלָקָה, דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
גָּלִי לָךְ מַה דְּלֹא גָּלִי לְכָל נְבִיא וְחוּזָה שֶׁהַקִּדְשׁ
בְּרוּךְ הוּא גָּלִי לָךְ מַה שֶׁלֹּא גָּלִי לְכָל הַנְּבִיאִים
וְהַחוּזִים, אֲלֵא לְמַאן וּלְמַאן אֲלֵא לְמִי וּלְמִי.
(עקב דף רעג ע"א ברעיא מהימנא)

המאור הגדול קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים
בְּקִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים. בְּתַר אֲזִיל אֲשָׁא אַחַר
שֶׁנִּסְתַּלַּקָה הָאֵשׁ, חֲמִינָא לְבוֹצִינָא
קִדְשָׁא קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים דְּאִסְתַּלַּק מִן עֲלְמָא
רְאִיתִי אֶת הַמֵּאוּר הַקִּדְשׁ קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים
שֶׁנִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, וְרִצּוֹנוֹ לֹאמַר כִּי רַק אַחַר
שֶׁחֲלָף הָאֵשׁ נִתְבַּרֵּר לָהֶם שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן נִסְתַּלַּק
מִן הָעוֹלָם, וְרָאוּ אוֹתוֹ אֶתְעַטֵּף שֶׁהִיָּה מְעֻטָּף
בְּטָלִיתוֹ, שֶׁכִּיב עַל יְמִינָהּ וְאֶנְפּוּי חִיבִין וְהִיָּה

ספירת החכמה

בַּר יוֹחָאי יוֹד וְחִכְמָה קְדוּמָה.
הַשְׁקֵפֶת לְכַבֻּדָּה פְּנִימָה.
עֲלֵי־שָׁיִים וְשִׁיתִים זִתִּיבוֹת
רֹאשֵׁית תְּרוּמָה. אֶת כְּרוֹב
מִבְּשִׁיל זִיו אֹרֶךְ: בַּר יוֹחָאי

אֶשְׁרִיךְ שֶׁהַשְׁגָּת אֶת סוֹד הַחֲכָמָה הַמְרָמֵז
בְּאוֹת יו"ד שֶׁהִיא אוֹת ראשונה שֶׁל הַשֵּׁם.
וְאַתָּה הַשְׁקֵפֶת וְהַשְׁגָּת אֶת פְּנִימִיּוֹת כְּבוֹד
הַחֲכָמָה. כִּי יֵשׁ בַּחֲכָמָה הַנִּקְרָאת רֹאשִׁית
ל"ב נְתִיבוֹת וְעַל יָדָם הַשְׁגָּת אֶת פְּנִימִיּוֹת
חֲכָמַת הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת תְּרוּמָה. הִנֵּה הִיִּית
בְּסוֹד הַכְּרוֹבִים שְׁמִשְׁפִּיעִים מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה,
הֵינּוּ שֶׁהַשְׁפָּעֶת מַגְדִּילֶת אוֹר חֲכָמָתָךְ עַל
כָּל בְּנֵי דוֹרָךְ.

ספירת הכתר

בַּר יוֹחָאי אוֹר מִפְּלָא רוֹם
מַעְלָה. יִרְאֶת מִלְּהַבִּיט כִּי
רַב לָהּ. תַּעֲלוּמָה וְאִין
קוֹרָא לָהּ. זִמַּת עֵינַי לֹא
תִשְׁוֹרֶךְ: בַּר יוֹחָאי

אֶשְׁרִיךְ שְׂזָכִיתָ לְאוֹר מִפְּלָא שֶׁבְּחִינַת
הַכֶּתֶר שֶׁהוּא רוֹם מַעְלַת הַסְּפִירוֹת, וְתוֹרָתָךְ
מַגֵּעַת עַד שָׁם. עַד שִׁירְאֶת לְהַבִּיט בְּאוֹר רַב
הַזֶּה י"ט. כִּי אוֹר הַזֶּה נֶעְלָם מְאֹד מִהַשְׁגָּה,
וְעַל כֵּן קוֹרְאִים לָהּ בְּשֵׁם אִין. שְׁנֵאמַר עָלֶיהָ
עֵין לֹא רָאֶתָה, כִּי אִין מִי שִׁישִׁיגָנָה כ).

בַּר יוֹחָאי אֶשְׁרִי יוֹכְדֶתָה.
אֶשְׁרִי הָעָם הֵם לוֹמְדֶיהָ.
וְאֶשְׁרִי הָעוֹמְדִים עַל סוֹדָה.
לְבוֹשֵׁי וְלִעֵץ תַּמְּרִיךְ וְאוֹרֶיהָ:

אֶשְׁרִי לְהוֹרִיךְ שִׁילְדוֹךְ. אֲשֶׁרִי לְהַלּוּמְדִים
אֶפְלוּ פִּשְׁטוֹת מֵאֲמָרֵי הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ. וְאֲשֶׁרִי
לְהַלּוּמְדִים וּמְשִׁיגִים סוֹדוֹת הַתּוֹרָה שְׁגִלִית
בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ. וְהֵם לְבוֹשִׁים וּמְקַפִּים
בְּאֻמָּנָה בְּמֵאֲמָרֶיךָ, כֹּאלוּ נֶאֱמָרוּ הַדְּבָרִים
עַל יְדֵי הָאוֹרִים וְתַמִּים שֶׁבַחְשׁוֹן.

בַּר יוֹחָאי זִמְשִׁילוֹת אֶשְׁרִיךְ. שִׁמּוֹן שִׁשְׁיוֹן מִזִּבְרֶיהָ:

(ט) כמ"ש במשה רבינו כי ירא מהביט. (כ) נמת, פי' נאום, מלשון אמירה.

מתוק מדבש

שְׁמַעוֹן אֶשְׁרִיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן, זְכָאָה חוֹלְקָה וְחִבְרִיָּא
אֶלֶין דְּקִיּוּמִין בְּהַדָּה אֶשְׁרִי סִלְקָה וְסִלְקָה סַמְגָרִים
סָלְוִי הַנִּמְלָאִים אֶסְתָּה, דְּהִיא אֶתְגַּלִּי דְּכּוֹן מַה דְּעָא
אֶתְגַּלִּי דְּכָל חִיָּא דְּעִינָא כִּי נִתְגַּלָּה לְכֵס מִה שְׁלֹא
נִתְגַּלָּה לְכָל זָנָא שְׁלִמְעָלָה.

(נשא דף קמד ע"א באדרא רבא)

שׁוֹכֵב עַל צַד יְמִינוֹ וּפְנֵיו הִיוּ שׁוֹחֲקוֹת.
(האוינו דף רצו ע"ב באדרא ווטא)

נִתְגַּלָּה לוֹ מַה שֶּׁאֵל נִתְגַּלָּה דְּכָל זְכָא
שִׁשְׁמַעְלָה

אוֹר מִפְּלָא רוֹם מַעְלָה. זְכָאָה אֶתְרִי רַבִּי

שירי ל"ג בעומר

ט

שיר לכבוד אדוננו התנא הקדוש **הרשב"י** זיע"א, על סדר א"ב

מרבי יוסף חיים זיע"א ה"בן איש חי"

וְאָמַרְתֶּם כֹּה לְחַי. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם כֹּה לְחַי. רַבִּי שְׁמַעוֹן צְדִיקָאִי:

אֵישׁ אֱלֹהִים ^{תקנו ובעל היכולת ובעל המוחות כולם} קָדוֹשׁ הוּא. אֲשֶׁרֵי לֵינן רְאִיתָהוּ. לֵב
וְחָכְם יִשְׁכִּיל פִּיהוּ. אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

בְּרוּךְ הוּא מִפִּי עֲלִיּוֹן. קָדוֹשׁ הוּא מִתְרִיּוֹן. מְאֹר עֲלִיל
הַעֲלִיּוֹן. אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

גְּבוּר וְאֵישׁ מְלֻחָמָה. בְּדַת תּוֹרָה תְּמִימָה. מָלֵא מִדָּע
וְחָכְמָה. אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

דָּרֵשׁ כָּל תַּעֲלוּמוֹת. בַּעַז וְתַעֲצוּמוֹת. עֲלָה מַעֲלוֹת רְמוֹת.
אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

הַלְוֵא בְּתוֹף מַעֲרָה. מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה. שָׁם לְמִד סִתְרֵי תוֹרָה.
אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

וְשָׁם גְּבֻרָא מַעֲיָן לוֹ. וְחֲרוֹב לְמַאֲכָלוֹ. מִה טוֹב וְלִקְוֹ
וְחֻבְלוֹ. אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

וְכָר צְדִיק לְבִרְכָּה. דִּין רִיכָא וְבֶר רִיכָא. וְכָה רַבִּים וְזָכָה.
אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

וְחֵדֶשׁ כַּמָּה הִלְכּוֹת. הֵם בְּמִשְׁנָה עֲרוּכוֹת. וְהַמְרָגִין
מִמְלָכוֹת. אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

טָהֵר אֶת עֵיר טַבְרִיָּה. עָשָׂה אוֹתָהּ זָקָה. הוֹדוּ לוֹ מִשְׁמִינָא.
אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

יָדַע כָּל הַצִּסְתָּרוֹת. דְּבָרָיו עוֹשִׂים פְּרוֹת. בְּטֵל כַּמָּה גְּזָרוֹת.
אֲדוֹנֵינוּ בֶר יוֹחָאִי:
וְאָמַרְתֶּם

כָּל יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה. אוֹת הַקָּשָׁת לֹא נָהְיָה. כִּי הוּא אוֹת
עוֹלָם הָיָה. אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

לְכָל יִשְׂרָאֵל הָאִיר. בְּסוּד תּוֹרָה הַבְּהִיר. כָּאוֹר הַחַמָּה
מִזֶּהִיר. אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

מִקּוֹם בְּחֹר בְּשִׁמְיָא. עִם הַגָּבִיא אֲחִיָּה. זֶה מִבְּנֵי עֲלִיָּה.
אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

זֶה חֲמֵד מֵאֵד לְמַעַלָּה. זָכָה לִיקָר וְגִדְלָה. פֶּתַר עֲלִיּוֹן לוֹ
נִגְלָה. אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא. אֶרֶץ שְׁבִיחַבּוּרָה. מִמְּנוֹ תֵצֵא תּוֹרָה.
אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

עֲשֵׂה שְׂבָעִים תְּקוּנִים. יְקָרִים מִפְּנִינִים. בָּם תִּקַּן הָעֲלִיּוֹנִים.
אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

פֶּתַח אֶת פִּיו בְּחֻכְמָה. הוֹצִיא אוֹר תַּעֲלוּמָה. תִּקַּן זֶהֱרִי
חַמָּה. אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

עֲלִיָּה יְסוּד הָעוֹלָם. גָּלָה מִדְרָשׁ הַגְּעֻלָּם. יָכוֹל לִפְטוֹר
הָעוֹלָם. אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

קֹלּוֹ זֶמֶר עֲרִיצִים. וְהִכְרִית אֶת הַקּוֹצִים. וְהִצִּיל הַלְלוּנִים.
אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

רָאָה פָּנָיו מְאִירִים. בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבֵרִים. יָעַת גָּלָה סוּד
נִסְתָּרִים. אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

עֲלֵה לָנוּ רֵב עַל מִשְׁכָּבוֹ. מִה יִפְּיוּ וּמִה טוֹבוֹ. הוֹבֵר אֶמֶת
בְּלִבָּבוֹ. אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

תּוֹרָתוֹ מִגֵּן לָנוּ. הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ. הוּא יִמְלִיץ טוֹב בְּעֵדָנוּ.
אֲדוֹנָנוּ בֵּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתָם

אֶשְׁרֵינוּ מִה טוֹב וְחֶלְקֵנוּ בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי
וּבְמֵה זְעִים צוֹרֵלֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

אֵב הַרְחֵמֵן שְׂמִיעַ קוֹלֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

אֶתְהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

בְּמַהֲרָה יָבוֹא וְיַגְלֵל לַבָּנוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

בֶּן דָּוִד יָבוֹא וְיִתְאַלְּמוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

זָלָה כְּבוֹד מַלְכוּתָךְ עָלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

זָלָלָה שְׂלֵמָה תִּתְאַלְּמוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

יִדְעָה וְהַשְׁכֵּל תִּבְוֹנָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

דּוֹר יִשְׂרָאֵל תִּבְרַכְנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

הַשֵּׁב שְׂכִינְתָּךְ לְצִיּוֹן עִירֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

הַיּוֹם תִּשְׂמַע שְׁוֹעֵתֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

וְתִעָרַב לַפָּנִיךְ תִּפְלִתֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

וּלְצִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ יִחַזּוּ עֵינֵינוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

זָכוֹת אֲבוֹת תִּגְזֹן עָלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

זֶה ה' קוֹיֵנוּ וְיוֹשִׁיעֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

חוֹס וְרוֹחַם זָא עָלֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

חֲמַל עָלֵנוּ וְעַל עוֹלָלֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

טוֹב וּמַטִּיב הִדְרֵשׁ לָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי.

טוֹבָךְ וְחִסְדֶּיךָ עָלֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי. אֶשְׁרֵינוּ

יְדַבֵּר עַמִּים תַּחֲתָנִי, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 כְּתֵר הַלּוּמִים לְרַאשֵׁינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 כְּבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרנִי, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה תַתִּינֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 לְחַם וְחֶקֶן הַטְּרִיפֵנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 מִכֶּךָ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 מִבְּרַכְתֶּךָ מִלֵּא יְדֵינוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 זָאוּר וְאֵדִיר אֵל תִּשְׁכַּחֲנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 זָהֲלָנוּ לְצִוּוֹן גּוֹרֵלָנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 סוּף וְקֶץ לְכָל צְרוּתֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 סִלּוּחַ זָא לְעוֹנֵינוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 עֵת רְצוֹן הַיּוֹם לָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 פִּתּוּחַ לָנוּ שְׁעֵרֵי רַחֲמִים לִתְפִלָּתֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 פִּרְצָסָה בְּרוּחַ תְּפִרְצֵנִי, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 צְמִיחַת קֶרֶן לְגֹאֲלָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 צִדְקָה וְחֶסֶד עֲשֵׂה עִמָּנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ
 קָרַע רֵעַ גָּזַר דִּינֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאִי.
 קוּמִם קָהֵל עֲדֵיתֵנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאִי. אֲשֶׁרֵינוּ

רְצוֹנֵנוּ לְרֹאוֹת אֶת מַלְכֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוֹחָא.
 רְפוּאָה שְׂלָמָה תִּרְפָּאֵנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ פֶּר יוֹחָא. אֲשֶׁרֵינוּ
 שָׁכַן כְּמֵאָז בְּאַהֲלֵינוּ, בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוֹחָא.
 שְׂיָבָה ה' אֶת שְׂבִיתֵנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ פֶּר יוֹחָא. אֲשֶׁרֵינוּ
 תַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוֹחָא.
 תִּבְנֶה לָנוּ מִקְדָּשֵׁנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ פֶּר יוֹחָא. אֲשֶׁרֵינוּ
 אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב וְחֶלְקֵנוּ בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוֹחָא
 וּבֵה זָעִים צוֹרֵלָנוּ, בְּהַלּוּלָא דְבֵר יוֹחָא.

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא. אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל. לִפְנֵי מִי
 אַתֶּם מְטַהְרִין. וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם. אֲבִיכֶם
 שְׂבַעֲמִים. וְאָמַר. מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל הָעֵשׂ. מֵה מִקּוֹה
 מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים. אֵף הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
 מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:

תוקף קדושת היום

בש"ע או"ח (סי' תצג ס"ב) כתב הרמ"א (בשם מהרי"ל אבי המנהגים): במדינות אלו מסתפרין ביום ל"ג בעומר ומרבין בו קצת שמחה, וכבר הובא בטור שם שביום זה פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות והוא מדברי ספר המנהיג לרבינו אברהם בר נתן הירחי, וכן מצינו בספר המאירי (יבמות סב ע"ב) שכתב: קבלה בידי הגאונים שביום ל"ג בעומר פסקה המיתה מתלמידי ר"ע.

והנה באדרא זוטא שבוהר (פרשת האזינו דף רצא סוף ע"א) שם הובאו בפרטות דבר האירועים הנוראים שבעת הסתלקות התנ"א רשב"י ז"ע וגילויו סודות התורה שגילה אז, קאמר התם רבי שמעון עצמו שרואה שהקב"ה וכל נשמות הצדיקים האמיתיים באו אצלו מגן עדן ושמחים בשמחתו ובאו עמו לשמחו, והזמינם גם כן לעולם הבא לקחת חלק בשמחתו, (והלשון על השמחה שם הוא הילולא, ולכאורה נובע מכאן דבר הכינוי הילולא דרשב"י), והובא בספר כנסת ישראל בשם הרה"ק מרוזין ז"ע שביום ל"ג בעומר הילולא דרשב"י, היינו הילולא ושמחה לכל העולם, כי מזמנו התחילה התפשטות והתגלות הדעת ביותר בעולם ובעבור זה יש שמחה בעולם. ובספר ארץ החיים כתב בשם הרה"ק רבי ברוך מקוסוב ז"ע (תלמידו של הרה"ק הרבי ר"מ ז"ע מויטעבסק) שעיקר קבלת תורת הרשב"י היה ביום הסתלקותו כי בעולם העליון פסקו אז הלכה כמותו - כלומר כפי תורת הנסתר - ולכן נקרא יום זה הילולא דרשב"י וכן מובא בשם הרה"ק הרבי ר"ב ז"ע ממעזיבז.

והפליא הגדיל עשו בחידוש מופלג על קדושת היום הזה גאון ישראל וקדושו הרבי רבי יהונתן אייבשיץ ז"ע בדרשתו המופיעה בספרו יערות דבש (ח"ב דרוש י"א) דיום ל"ג בעומר הוא הילולא דרשב"י שנסתלק אז והיה למעלה הילולא ושמחה בבחינת והנעדרה באה אל המלך, וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה כי זכות רשב"י מסייע לכל הבא ליטתה.

למעלה בקודש מצינו להגה"ק המקובל האלקי רבי עמנואל חי ריקי ז"ע בספר הנודע משנת חסידים (מס' אייר) שמצוה לשמחת בשמחת רשב"י בל"ג בעומר, ולהלן שם כתב על דבר העליה לציון הק' במירון בין השאר, ישמח שמחה גדולה, וכן כתב שם שמי שדר בארץ ישראל מצוה לעלות לקבר רשב"י, ולפנינו עדותו של הגה"ק רבי שמואל העליר זצ"ל רבה של עיר הק' צפת"ו בקונטרסו כבוד מלכים בהאי לישראל: ואעיד אני

תוקף קדושת היום

טו

באמת כי בילדותי שמעתי פה מרבני קשישאי רבני הספרדים אשר אבותם ראו וסיפרו להם כי הרה"ק רבי חיים בן עמר (האור החיים הק') זי"ע היה פעם בהילולא פעה"ק צפת"ו וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים משם אל המקדש, ירד מהחמור והיה עולה על ידיו ורגליו וכל הדרך היה גועה... וצועק, היכן אני השפל נכנס למקום אש שלהבת, קוב"ה וכל פמליא של מעלה הבא וכל נשמות הצדיקים שמה, ובעת ההילולא היה שמה שמחה גדולה.

וזה לשון מרן החיד"א זי"ע בספרו מורה באצבע (סימן ה אות רכג): יום ל"ג בעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זי"ע, כי הוא יומא דהילולא דיליה, ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה כידוע ממעשה מהר"א הלוי זלה"ה - שנביא להלן - ומעשים אחרים אשר שמענו ונדעם מפום רבנן קשישאי, ויש מי שנוהג לעשות לימוד כליל ל"ג בעומר בי עשרה ללמוד שבחי רשב"י המפורים בזהר ואדרא זומא והוא מנהג יפה, והביא הרב עוד מענין היום בברכי יוסף (או"ח סי' תצג).

ובספרי קדמונים כבר מובא ענין העליה לציון המצוינת של התנ"א רשב"י זי"ע כמנהג ותיק וקדמון כמ"ש רבינו מוהר"ר זי"ע גדול תלמידי אור העולם רבינו האר"י ז"ל בספר שער הכוונות (דף פז ע"ב): ענין מנהג שנחגגו ישראל ללכת ביום ל"ג בעומר על קבר רשב"י ור"א אשר קבורים בעיר מירון כנודע, ואוכלים ושמחים שם, אני ראיתי למורי - האר"י - ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג בעומר הוא וכל אנשי ביתו וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא... והר"ר יונתן שאנ"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני ללמוד עם מורי ז"ל שהוליך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו ושם גילו את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתה ושמחה, גם העיד הח"ר אברהם הלוי כי בשנה הנזכרת הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון - בונה ירושלים - נחם ה' אלקינו את אבלי ציון וכו', גם בהיותו שם אמר נחם וכו' ואחר שגמר העמידה - תפלת השמו"ע - אמר לי מורי ז"ל כי ראה בהקיץ את רשב"י ע"ה עומד על קברו ואמר לו אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אמר נחם ביום שמחתינו, והנה לכן יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא חודש ימים עד שמת לו בן אחד וקבל עליו תנחומים, וכתבתי כל זה להורות כי יש שורש במנהג הזה - שמחת ל"ג בעומר - כנזכר, וכן הובא בספר פרי עין חיים המונה מכ"י הגה"ק רבי שבתאי מראשקוב זי"ע תלמידו של אור שבעת הימים מרן הבעש"ט הק' זי"ע - בשער ספירת העומר - במפורש שהסתלקות הרשב"י היה ביום ל"ג בעומר.

נגילה ונשמחה בו

בבתי של מרן החיד"א זי"ע הביא עובדא נוראה בדבר רצון הרשב"י שישמחו ביום הילולא קדישא דיליה, כי בימי מרן הבית יוסף זי"ע הסכימו שלא יעשו ישראל מחול בל"ג בעומר על ציון רשב"י, כי היה נראה למרן ובית דינו שחם ושלום ולזול הוא שאוכלים ומרקדים שם, ונכתבה ההסכמה - לכך אך עדיין - לא נחתמה, כלילה חלם מרן הבית יוסף עם הרשב"י, ואמר לו שתבוא מגיפה גדולה בעבור זה ההסכמה, כי רצונו שישמחו בהילולא, ולמחר קרע מרן הבית יוסף את ההסכמה הנזכרת.

מן הראוי לציין על דבר גודל השמחה בהילולא קדישא, את העובדא המפורסמת מאד בין אלופי אלפי ישראל עליה העיד הגה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקאטש זי"ע ששמע מרבו הרה"ק מוהרי"ש משינאווא זי"ע ששמע בעצמו מפי מקור מהימן בעיה"ק צפת"ו כי פעם אחת בהיות הגה"ק רבי אלעזר אזכרי זי"ע בעל ספר חרדים בהילולא קדישא במירון והיה זה בעת שעדיין הסתיר את עוצם גדלותו וקדושתו מעין הבריות, ושימש כשמש בית הכנסת בעיה"ק צפת"ו, והתקיימו אז ריקודין עלאין קדישין כמצות היום באתרא קדישא במירון בין אור העולם מרן האר"י הקדוש זי"ע והחברייא קדישא שלו משך זמן רב, ובתוך כך נראה להם זקן אחד שהיה לבוש בגדים לבנים ומראהו הוד נורא בצורתו הק' ומשכמו ומעלה גבוה היה מכל העם ורקד בשמחה עצומה עם חבורת אנשי בריתו שלא הכירום הנוכחים, לפתע קפץ האר"י הק' ואחז בידו של אותו זקן ורקדו שניהם יחד באש להבה משך זמן רב, ואח"כ אחז האר"י הק' בידו של בעל החרדים ורקד עמו גם כן משך זמן בשמחה גדולה, לאחר מכן הרהיבו התלמידים עוז ושאלו לרבע האר"י הק' בתמיהה רבה כך, מה שרקד הרב עם הזקן הנ"ל אף שאין אנו מכירים אותו אך בודאי אדם גדול הוא, אולם מה שרקד הרב עם השמש רבי אלעזר אזכרי אם כי ירא שמים הוא, מכל מקום אין זה לכבוד רבינו לרקוד עמו ביחוד... כמענה השיב להם האר"י הק' אם התנ"א רשב"י רקד עמו ביחוד אזי אני לא יהיה לי לכבוד לרקוד עמו... אז הבינו התלמידים שהזקן הנ"ל היה רשב"י בעצמו שבא ממרום קדשו לשושי ולשמח יחד עם החברייא קדישא שבאו להילולא דיליה, ומאז נודע בשער בת רבים גדלותו וקדושתו של הרב בעל החרדים שמקודם קיים בעצמו והצנע לכת עם אלקיך.

הגאון הנודע רבי חיים חזקיהו מדיני זצ"ל הרב דעיה"ק חברון ת"ו העלה באורך בספרו הגדול שדי חמד (חלק אסיפת דינים, מערכת ארץ ישראל

נגילה ושמחה בו

יז

אות ו) את משא הרהורי הדברים מאת הרבנים שיצאו בערעור על דבר החגיגות, השמחה, ההדלקות, ושריפת המלבושים במירון, וכמשקל נגדי הביא הרב את תשובת גאוני הדורות שהפריכו את כל טענותיהם אחת לאחת ובעצמו כתב: והנה מהילולת רשב"י זי"ע ידעתי מילדותי שהוא מנהג קדום, ובהמשך הביא את תורף תשובת הגאונים חכמי הספרדים וכלשונו: שלחתי כל הכתוב למעלה - הרהורי הרבנים - לרבנן קשישי גאוני דורינו שבעיה"ק טבריא, והעתיק את כל אורך דברי תשובתם ע"פ התורה וההלכה, ונצטט כאן קטע קטן השופך אור וזהר לנ"ד: אשר שמענו ונדעם שמרן הבית יוסף וגדולי דורו היו עולין למירון מקום קבורת רשב"י ושישים ושמחים ביוםא הילולא דיליה, וכ"כ בספר קמח סולת בשם ספר א"צ בהנהגות האר"י... והובא בספר נגיד ומצוה - למוהר"י צמח מגורי האר"י"ל - ... הרי שגם בימי האר"י ושאר קדושים היו הולכים על קברו ומרבים במשתה ושמחה לכבוד רשב"י, וכבר הזכיר זאת הפרי חדש שעכשיו נהגו להרבות בשמחה, וכן כתב ר"י מעמדין בסידורו בית יעקב: עכשיו המנהג פשוט שעושין יום זה יו"ט ומרבין בו שמחה.

הרי שהילולא דרשב"י היא לו ולכל ישראל, כי זהו רצון צדיק רשב"י זי"ע שמחה יעמוד ליהודים ונסו יגון ואנחה... דעבוד הילולא ביום ל"ג בעומר לכבוד הרשב"י שנסמך ביום זה, ושמחת התורה הק' שנתגלו סתרי תורה על ידו, והוא היה רבן ומאורן של ישראל שהאיר להם במאור תורתו והשמחה היא על שנסמך ביום ההוא. כמו כן הביא העמדת זקנים בשו"ע (או"ח סי' תצג) מנהג ארץ ישראל שנוהגין לילך על קבר רשב"י ור"א בנו ביום ל"ג בעומר.

מקור קדום ביותר שנמצא לפנינו בגדולת היום הוא מכתבו של רבינו עובדיה מברטנורא זי"ע במכתבו לאחיו בשנת רמט וז"ל: בי"ח אייר יום פטירת רשב"י - באים מכל הסביבות ומדליקים אבוקות גדולות מלבד מה שמדליקים עליה - על הציון הק' - נר תמיד... שהרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בנדר ונדבה שהתנדבו למקום ההוא, גם בספר שבחי ירושלים הקדמון (משנת רפ"ב) נזכר לשבח ולתהילה מנהג הקיבוץ הגדול והשמחה רבתי שבל"ג בעומר במירון. ונסיים פרק זה בדברי הרה"ק בספר מאור ושמשי - רמזי ל"ג בעומר - בהאי לישנא: ונמתקו ביום ל"ג לספירה כל הגבורות - הדינים - בשרשן וזאת היה בכחו של רבי שמעון בן יוחאי להעלות כל הגבורות לשרשן ולהמשיך חסדים מגולים על כנסת ישראל, לכן אנו עושין ביום הילולא דיליה יום טוב.

תורתנו מוגן לנו

איתא בזהר הק' פ' בראשית (דף כב ע"ב) שלאחר גילויים עילאיים ששמעו החברייא קדישא מפי רשב"י, קמו והשתטחו לפניו ואמרו אשריך ר"ש שהקב"ה מסכים עמך לגלות לך סודות נעלמים שלא נתגלו אפילו למלאכי הקודש. ובוחר פרשת עקב (דף רעג ע"א) אמר הרעיא מהימנא - נשמת משה רבינו ע"ה לרשב"י: מאור הקדוש אשרי חלקך שהקב"ה גילה לך מה שלא גילה לכל הנביאים והחזו"ם, ובוחר פרשת אחרי (דף עט ע"ב) קאמר רבי יהודה על רבי שמעון שזוקף ראשו לגלות ולפרש דברי הסודות העליונים ואינו מתירא משום מקטרג כמו איש שהוא בן חורין, וקרא עליו הכתוב אשריך ארץ שמלכך בן חורין, מי נקרא מלך הוא רבי שמעון שהוא שר התורה והחכמה, וכאשר החברייא קדישא ראו את רשב"י היו רצים אחריו וקוראים עליו מאמר הכתוב אחרי ה' ילכו באריה ישאנ.

בבר הבאנו רבות מכל גאוני גדולי וצדיקי עולם בכל הדורות שהעריצו והקדישו את הלימוד בספר הזהר הקדוש המאיר את נשמת האדם ומגדלתו ומרוממתו על כל - כשלומד ביראה ובאופן של הכנעה ראויה, ומן הראוי לצטט את דברי הרה"ק רמח"א זי"ע מסאדילקוב בספרו דגל מחנה אפרים בשלהי פ' בא מה ששמע מוקינו אור שבעת הימים רבינו הבעש"ט הק' זי"ע, שספר הזהר יש לו בכל יום פירוש אחר ומהחידושים שמחדשים ישראל בתורת האמת כך מתחדשים בריאת שמים וארץ, כנאמר על הקב"ה שמחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. ובליקוטם שבספר הק' קדושת לוי (ד"ה למה) כתב: למה נקרא ספר הק' מרשב"י הפירוש על התורה זוהר... וזהו זוהר שמייחד על ידי זה הפירוש על התורה את האבות בקוב"ה ושכינתיה, וכמאמר הרה"ק רבי פנחס זי"ע מקאריץ על ספר הזהר שהוא מאילנא דחיי דהיינו עין החיים הרומז על בחינת קוב"ה כידוע, ובליקוטי תורה (בהדרכות) כתב בשם אור שבעת הימים הבעש"ט הק' זי"ע שצוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמר מהזהר, וכמאמר המגיד הק' מקוונין זי"ע שלימוד הזהר יכול להמשיך על האדם בחינת נשמה.

עוד מובא בזה שלל סגולות מהרה"ק מקאריץ זי"ע במעלות הלומד זהר: **א.** שזה מסייע לאדם הן בדברים גופניים והן בנשמה, **ב.** הוא סגולה לפרנסה, **ג.** רפואה לכאב ראש, **ד.** מגין בדרא דמלכא משיחא כי מחמת חשכת הגלות צריך להאיר באור גדול, **ה.** סגולה להנצל ממדת הגאווה, **ו.** מסוגל לחיזוק באמונה, **ז.** מונע מרדות.

הביאור 'מתוק מדבש'

תחילה לא'ל ית"ש על סיבוב ההשגחה העליונה כהיום לזכות את ישראל באור יקרות להבנת דברי הזהר הקדוש באופן השווה לכל נפש, והאמת ניתן להאמר ולהודיע לכל שתחלק הארי שבספרי הזהר הם ממש דברים נגלים ומוכנים לכל איש ישראל ובפי רבים מכוונים נגלות הזהר, והם מלאים במוסר והדרכה אלקית ביראת ה', ויותר נקל להבנה לכל עם הפירוש הנעלה מתוק מדבש שחובר ע"י מורינו הגה"צ רבי דניאל זצוק"ל וזכה להתקבל בין רבבות אלפי ישראל בכל קצווי תבל, כאשר בו עוסקים לרוב אנשים מכל שכבות הצבור בשקיקה ובהתעלות ורוממות הנפש, וביחוד זכה להתקבל בהערצת יתר ע"י גדולי ומאורי ישראל זצוק"ל ויבלחמ"א, אשר כידוע שופך אור וזהר בהבנת הפשט בנגלות ובנסתרות שבספר הזהר על כל חלקיו, ויהא זה לעורר רצון לקירוב הגאולה בב"א, על דרך מאמר הרה"ק מבארדימשוב זי"ע בספרו קדושת לוי (מס' אבות) על הא דאמרו חז"ל (שבת יא ע"א) על רשב"י וחביריו, שתורתן אומנותן, דהיינו שהיו עושין אומנות בתורתן, שתיקנו העולמות השייכים ללימוד ההוא.

ונחתום פרקין בדברי הזהר בפרשת פנחס (דף רמא ע"ב): רבי שמעון היה הולך למבריא פגע בו אליהו ואמר לר"ש שלום עליך אדוני, שאל ר"ש את אליהו במאי עוסק הקב"ה בישיבה שברקיע, השיבו אליהו בסוד הקרבנות ואומר מילים ודברי חידושים משמך, אשריך שזכית לבך ובאתי להקדים לך שלום, ודבר אחד רציתי לשאול ממך כי בישיבה של מעלה שאלו שאלה ונא התבונן ליישבה, וכשפירט אליהו לפניו את השאלה שאלו ר"ש ומה השיב הקב"ה על זה, אמר לו אליהו שהקב"ה אמר לבני הישיבה העליונה הנה בר יוחאי יאמר לכם תשובה על שאלתכם לכן באתי לשאול ממך שאלה זו, לאחר שהשיב רבי שמעון באורך על השאלה כמובא שם בזהר אמר לו אליהו לר"ש: רבי בחייך שחידוש זה רצה הקב"ה להשיב לבני הישיבה של מעלה, וכדי שלא להחזיק טובה לעצמו לפני השכינה הק' לומר כי לו לבדו יש כח ההשפעה אל השכינה ולה אין צדיקים בעולם הזה שישפיעו אליה הכח לטובתה, לכן השאיר דבר זה אליך שאתה תקשט בזה החידוש את השכינה, ותוכל היא להתפאר לפני הקב"ה ולומר שיש לה בן שילדתו וגדלתו לך הקב"ה שחידש בתורה חידוש זה, ובכך קישט אותי בקישוטים אלו, אשרי חלקך - ר"ש - בעולם שהבורא ב"ה יוצרך משתבח בך למעלה, ועליך נאמר הכתוב (שמואל ב כג, ג) צדיק מושל ביראת אלהי"ם, כלומר שהצדיק שבעולם הזה מושל לקשט את השכינה הנקראת יראת אלהי"ם, ולהפכה לרחמים.

העסק בתורת הרשב"י, בבחינת השתטחות על הציון

הנה ידועים דברי רש"י במסכת יבמות (קכב ע"א) בשם הגאונים בזה הלשון: **ובתשובת הגאונים** מצאתי, כל הנך רגלי דאמוראי - שהוזכרו בגמ' - היינו יום שמת בו אדם גדול קובעים אותו לכבודו ומדי שנה בשנה כשמגיע אותו יום מתקבצים תלמידי חכמים מכל סביביו ובאים על קברו עם שאר העם להושיב ישיבה שם. ואכן כך נהגו ג"כ מלפנים בל"ג בעומר שנתאספו ת"ח ולמדו בזוה"ק באתרא קדישא דמירון ועסקו **בתורת הרשב"י** ביגיעה ובאהבה ודביקות נעלית מלבד כל השמחה הגדולה שבהילולא כאמור לעיל.

האמת יורה דרכו כי אין בנו כח ההשגה בחשבונות שמים וכפי הנראה יִפְצֹר מאתנו השנה לערוך את ההילולא קדישא והשמחה הגדולה שביום המקודש ל"ג בעומר באתרא קדישא דמירון במקהלות רבבות אלפי ישראל עם קדוש, לכן עלינו לשנן את דברי הרה"ק מוהר"ן זי"ע **מטשערנאביל** בספרו הק' **מאור עינים** (בליקוטים) בתוך שאר הדברים שם בזה"ל: דבורי הצדיק שם הוא קבור וטמון החיות שלו... וזה הלומד בהכנסו עם החיות והמוחין שלו לתוך החיות ומוחין של הצדיק שטמן בדבריו, נקרא **אתדבקות רוחא ברוחא ושפתותיו דובבות בקבר** כנודע זה מדברי הבעש"ט וכו', ונקרא בחינה זו **השתטחות על קברי הצדיקים**, וכן הוא בספר ליקוטי אמרים להרב המגיד הק' זי"ע **ממעזריטש**: כשלומד בגמ' מימרא אמר רבי שמעון תיבת שמעון הוא חיות התנא... נמצא **כשלומד בדחילו ורחימו** הוא מקשר עצמו ברבי שמעון ולומד אצלו.

אחר הדברים האלה עלינו להתחזק במאמרי הצדיקים יסודי העולם ולקיים דבריהם בלימוד ועסק תורת הרשב"י בספרי הזהר הק' שיטהר נשמותינו וביחוד ביום הגדול והק' ל"ג בעומר יום שמחת התגלות תורתו הק' וקביעת ההלכה כמותו בישיבה של מעלה כמובא לעיל, ועל ידי זה תכון זכותו הגדול להגן עלינו במאור תורתו להאיר עינינו ולהמליץ טוב בעדינו להוושע בדבר ישועה ורחמים בכלל ובפרט, ובגאולה השלימה השתא בעגלא דידן אנס"ו.

מאמר הזיהר הקדוש שבסיום האדרא זוטא, בהם מוכא האירועים
הנוראים שביעת הסתלקות הרשב"י זיע"א

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתככו
מלוי, ואנא פתבנא סברנא למכתב טפי, ולא שמענא, ולא זקיפנא
רישא, דנהורא הוה סגי, ולא הוה יכולנא לאסתכלא.

אדהכי אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר, (משלי ג ב) ארף ימים ושנות
חיים וגו', שמענא קלא אחרא, (תהלים כא ה) חיים שאל ממך
וגו'.

מתוך מדבש

רבי אבא לא יכול להסתכל במקום רבי שמעון בר יוחאי מפני האור הגדול,
ושמע הקול ממרום

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים לא הספיק המאור הקדוש
שהוא רבי שמעון לגמר את מלת חיים שבפסוק הנזכר, עד דאשתככו מלוי
עד שנשתתקו דבריו במלת כי שם צוה ה' את "הברכה", ומן השמים עכבוהו מלומר
מלת חיים, לרמז לו שפבר אין לו חיים בעולם הזה, ואמר רבי אבא ואנא פתבנא
סברנא למכתב טפי ואני הכותב חשבתי לשמע עוד מפי רבי שמעון ולכתב יותר,
ולא שמענא אבל לא שמעתי יותר, (ה"ג יו"ר) ולא זקיפנא רישיא ולא זקפתי
את ראשי לראות למה הפסיק רבי שמעון מלדבר עוד, דנהורא הוה סגי כי האור
היה גדול מאד, ולא הוה יכולנא לאסתכלא עד שלא הייתי יכול להסתכל במקום
רבי שמעון.

אדהכי אזדעזענא בתוך כך נחרדתי, כי שמענא קלא דקארי ואמר שמעתי קול של
מעלה שהכריז ואמר, ארף ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך, רצונו לומר
כי בעל הקול היה מתפלל על רבי שמעון שיוסיפו לו עוד מן השמים ארף ימים ושנות
חיים, ואחר כך שמענא קלא אחרא שמעתי קול אחר שהכריז ואמר חיים שאל ממך
הלא רבי שמעון כבר שאל ממך חיים, (ה"ג יו"ר וקלסא) נתת לו כי אחר שעלה לברר
את מקומו בגן עדן (כמנאך זוהר חדש פ' גרמטית דף כד), זכה שנתרפא והוסיפו לו שנות
חיים. והמשיך ואמר הקול וכי אפשר שאורך ימים עולם ועד שיחיה רבי שמעון עולם
ועד בתמיה, ועל ידי תשובת קול השני, הפסיק קול הראשון להתפלל עוד, ורבי שמעון
נסתלק לחיי עד.

כל ההוא יומא לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא יכילו, דנהורא ואשא הוה בסוחרניה כל ההוא יומא, נפילנא על ארעא וגעיןא.

בתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטף, שכיב על ימיניה, ואנפוי חייכין.

קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי, בעו חברייא למבכי, ולא יכילו למללא, שארו חברייא בבכיה, רגלוי.

מתוך מדבש

האש שהקיף את הבית לא נפסק כל היום

כל ההוא יומא כל אותו היום שנסתלק רבי שמעון, לא אפסיק אשא מן ביתא לא נפסק האש מן הבית שסבב אותו משעה שהתחיל רבי שמעון בגלוי הסודות, (מנזר גריט האדרס), ולא הוה מאן דמטי לגביה ולא היה מי שיערב לבו לגשת אליו, לראות אם נתעלה או שכבר נסתלק, דלא יכילו לפי שלא יכלו, דנהורא ואשא הוה בסוחרניה כל ההוא יומא כי האור והאש היו מסבבים אותו כל אותו היום, ואמר רבי אבא נפילנא על ארעא וגעיןא נפלונו על הארץ וצעקנו מחמת הצער הגדול.

בתר דאזיל אשא אחר שנסתלקה האש, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים דאסתלק מן עלמא ראיתי את המאור הקדוש קדש הקדשים שנסתלק מן העולם, ורצונו לומר כי רק אחר שהלך האש נתברר להם שרבי שמעון נסתלק מן העולם, וראו אותו אתעטף שהיה מעטף בטליתו, שכיב על ימיניה ואנפוי חייכין והיה שוכב על צד ימינו ופניו היו שוחקות (ממאמר סכמינו זכרונם לגרסה (גרסאות דף קג עמוד ב), מת ממנו השמוק סימן יפה לו, פניו כלפי העם סימן יפה לו).

אחר הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי נטל רבי אלעזר ידי אביו ונשקם, ורבי אבא לחץ את העפר שתחת רגליו

קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידי ונשיק לון עמד רבי אלעזר בנו, ולקח את ידי אביו ונשק אותם, ואמר רבי אבא ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי ואני לחכתי את העפר שהיה תחת רגליו הקדושות, ואחר שנתיאמת אצלם שרבי שמעון נח נפשיה, בעו חברייא למבכי רצו החברים לבכות, ובלבם בקשו רחמים מהקדוש ברוך הוא שיוכלו לבכות, אבל ולא יכילו למללא לא יכלו לדבר ולבקש רחמים בפייהם, והקדוש ברוך הוא קבל הגיון לבם, לכן שארו חברייא בבכיה התחילו החברים לבכות על הסתלקות רבם ומאור עינם, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין ורבי אלעזר בנו נפל

ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה, לבתר פתח ואמר, אבא אבא, תלת הוו, חד אתחזרו.

השתא תנויד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בנוקבאן דימא רבא, וחבריאי פלהו שתיין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי, ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתפל (ס"א משתפל) עלן, השתא לאו הוא עדן, אלא לאשתדלא ביקריה, קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא.

מתוך מדבש

ש'לש פעמים על פני אביו, כדרך ש'עשה יוסף לאביו, כמו שכתוב (בראשית נ א) ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו וישק לו, אבל תחלה ולא יכיל למפתח פומיה לא היה יכול רבי אלעזר לפתח פיו לדבר, מחמת תקף הצער, לבתר פתח רק אחר כך פתח את פיו ואמר אבא אבא אמר בכפלא כעין שכתוב (מלכים ב' יב) אבי אבי רכב ישראל ופרשיו, תלת הוו חד אתחזרו מה שנפילתי על פניך שלש פעמים ולא כיוסף שנפל על פני אביו רק פעם אחת, כי כל השלש נפילות לאחת נחשבות הואיל ולא יכלתי לדבר רק בפעם השלישית.

רבי אלעזר: מעתה ילמדו בסברות משפשות ומרות במקום מים חיים

והמשיך רבי אלעזר את דבריו, כמספיד את אביו ואמר, כי עד עתה השכינה הנקראת חיה וגם המלאכים הנקראים חיות הקדש עם נשמות הצדיקים, כלם היו כאן עד שהיית חי ודרשת בסודות התורה, אבל השתא מכאן ואילך תנויד חיותא תויו ותלך השכינה עם כל חיות הקדש, וגם צפראן טאסין נשמות הצדיקים הנמשלות לצפרים טסות והולכות להם לגן עדן, ואינן חוזרות עוד אלא (ה"ג יה"ר) משתקען בנוקבא דימא רבא הם נשאות שקועות וקבועות בנקב של הים הגדול (הרומז על היסוד טל המלכות), וגם וחבריאי שהם תלמידי רבי שמעון ש'עד עכשו שתו יין וחלב ומים חיים מפי רבם, הנה מכאן ואילך פלהו שתיין דמא כלם ישתו דם, כלומר שילמדו סברות משפשות ומרות פדם במקום מים חיים.

קם רבי חייא על רגלוי קם רבי חייא מהקרקע שהיו יושבים ובוכים על הסתלקות רבי שמעון, ואמר עד השתא בוצינא קדישא מסתפל עלן עד עתה היה המאור הקדוש מסתפל ומשגיח עלינו, ומלמד לנו דרכי חיים, השתא לאו הוא עדן עתה אין שהות עוד לבכות ולהספיד, כי נטה היום לערב, אלא מוטל עלינו לאשתדלא ביקריה דהיינו לעסק בכבודו פראוי לו. קם רבי אלעזר ורבי אבא שהם היו החשובים ביותר בין החבריא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא לקחו אותו ממטתו בפסא המיוחד לזה להוליכו לחדר אחר,

מאן חמא (ס"א ערענרא וערבוביא) **ערבוביא דחברייא, וכל ביתא הוה סליק ריחין, סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה אלא רבי אלעזר ורבי אבא.**

אתו טריקין ומארי תריסין דכפר צפרי, וטרדאן בהו, (ס"א דצפרי וטרדיא), והו בני מרונא צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן.

בתר דנפק פורייה, הוה סליק באורא, ואשא הוה להיט קמיה, שמעו

מתוך מדבש

כדי לעסק בטירתו ובהלבשתו כראוי לכבודו, (ומלת טיקרא פרושו עצים, והוא מלשון תקרה בחלוף דטלנ"ת, ומלת סיקלא הוא כעין אסקלא, ורצונו לומר בכסא הנעשה מאריגת קלפות של עצים הקלא נקבים כעין מכבר, ובו נושאים החולים להוליכם ממקום למקום).

ריח גן עדן עלה מפל הבית שנסתלק בה בכפר מירון

מאן חמא ערבוביא דחברייא מי ראה עוד דבר כזה, שהרבה תלמידי חכמים באו בערבוביא לחלק כבוד האחרון לרבי שמעון, וכל ביתא הוה סליק ריחין ומכל הבית עלה ריח טוב מבשמי הגן עדן, שהביאו נשמות הצדיקים שבאו מן הגן עדן לקבל פני רבי שמעון. (ה"ג בד"א) סליקו ליה בפורייה אחר שנתעסקו בו הוציאוהו במטה מן החדר אל החצר, כדי להוליכו למקום מנוחתו, ולא אשתמש ביה אלא רבי אלעזר ורבי אבא ולא עסקו בטירתו ובהולכתו אלא רבי אלעזר ורבי אבא.

והנה רבי שמעון נח נפשיה בכפר מירון, וכשרצו להוליכו למקום קבורתו אתו טריקין ומארי תריסין דכפר צפרי באו גבורים ובעלי מלחמה מכפר צפרי למירון, לקחת את ארון האלהים של רבי שמעון בחזקה לקבר אותו אצלם בכפר צפרי, (מלת טריקין פרושו אנשי חיל המפלים, ומארי תריסין פרושו בעלי מגנים, רצונו לומר בעלי מלחמה), וטרדאן בהו ובני מירון היו דוחקים בבני צפרי להחזירם לאחוריהם שלא יקחו מהם את ארון האלקים, והו בני מרונא צווחין בקטירין והיו בני מירון צועקים יחד באגדה אחת על בני צפרי, דחשיבו דלא יתקבר תמן כי בני מירון חשבו עצות ותחבולות שלא יניחו לרבי שמעון להקבר שם בכפר צפרי, אי נמי פרושו, שיראו בני מירון שמא לא יקבר רבי שמעון אצלם.

מטתו הקדושה עלתה לאויר ואש להט סביבה ויצאה בת קול: עילו ואתבגשו לחלולא דרבי שמעון

וכדי להשקיט את המריבה בין שני הצדדים עשה הקדוש ברוך הוא נס גדול, כי בתר דנפק פורייה אחר שמטתו של רבי שמעון יצאה מן החצר, הוה סליק באורא

קלא, עולו ואתו ואתפנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נז ב) יבא שלום
ינוחו על משכבותם.

בד עאל למערתא, שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ,
מרגיז ממלכות, כמה פטרין ברקיעא משתפכין (ס"א ולא משתפחין)
ביומא דין בגינף.

דנא רבי שמעון בר יוחאי דמאריה משתבח ביה בכל יומא.

מתוק מדבש

עלתה המטה באויר השמים כי המלאכים נשאוהו בידם, ואז נחה ושקטה המריבה, ואשא
היה להיט קמיה ועמוד של אש היה לוהט לפני מטתו, ובצעת שהמטה פרחת באויר
שמעו קלא יצאה בת קול מן השמים שכלם שמעוה, עולו ואתו ואתפנשו הכנסו ובואו
והתקבצו, רצונו לומר אלו שהם מבחוץ יפנסו, ואלו שהם מרחוק יבואו, וכלם יתקבצו
ויתאספו, להילולא דרבי שמעון לשמחת רבי שמעון שהיה מהלל ומשבח להקדוש ברוך
הוא בשמחה על שזכה לצאת מן העולם בשלמות הגמורה, ואמרה עוד הבת קול יבא
שלום ינוחו על משכבותם רצונו לומר בזמן שהצדיקים ינוחו על משכבותם ראוי שביום
ההוא יהיה שלום ולא קטטות ומריבות, (ואמרה בן כנגד מה שבני צפורי כבר חזרו לאחוריהם
והיתה תקונם למפח נפש, משום הכי אמרה הבת קול שאל ירע בעיניכם שתוחלתכם נקובה, כי ביום
הסתלקות רבי שמעון אין ראוי להיות מחלקת).

המטה נכנסה מאליה למירון והכרוז משמים יצא זה האיש מרעיש הארץ מרגיז
ממלכות

בד עאל למערתא כשנכנסה מטת רבי שמעון מעצמה במערה בכפר מירון, שמעו
קלא במערתא שמעו בת קול שיצאה מן המערה, זה האיש מרעיש הארץ
מפחדו היו רועשים יושבי הארץ, מרגיז ממלכות שבטל בכחו את גזרות המלכויות,
כמה פטרין ברקיעא משתפכין ביומא דין בגינף הרבה פתחון פה של המקטרגים
משפתקים ברקיע ביום זה בזכותך, (פי הקדוש ברוך הוא מחל לעונותיהם של כל המלואים את
רבי שמעון לכבודו, אשר העונות גרמו הקטרוג, פטרין פרושו כמו (שמות יג יב) פטר רחם שהוא
לשון פתיחה).

ועוד הוסיפה הבת קול ואמרה דנא רבי שמעון בר יוחאי דמאריה משתבח ביה
בכל יומא זהו רבי שמעון שהקדוש ברוך הוא משתבח בו לפני פמליא של מעלה
כל יום.

זפאה חולקיה לעילא ותתא, כמה גניזין עלאין מסתמין ליה, עליה
אתמר, (דניאל יב יג) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ
הימין.

עד כאן האדרא זוטא קדישא

מתוך מדבש

ואמרה עוד הקול זפאה חולקיה לעילא ותתא אשרי חלקו בגן עדן העליון ובגן עדן
התחתון, כמה גניזין עלאין מסתמין ליה הרבה אוצרות עליונים שמורים לו
למעלה, עליה אתמר עליו נאמר פעין שאמר המלאך לדניאל, ואתה לך לקץ היינו
ההסתלקות שהיא קץ כל בשר, ותנוח בקבר עם הצדיקים, ותעמוד לגורלך ותקום בתחיה
לקחת גורלך הנתן לחלקך אחר תחית המתים, לקץ הימין שכל זה יהיה באחרית הימים
(מצודות בסוף ספר דניאל). אי נמי "לקץ הימין" היינו זמן הגאולה שאז יחזיר הקדוש ברוך
הוא ימינו אשר השיבה אחר מפני אויב (איכה ב ג), וכמו שכתוב (תהלים קלז ה) אם אשפחך
ירושלים תשפח ימיני, ואומר (שם צח א) הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, במהרה בימינו
אמן. (מפרשים ורס"ג שם)

עד כאן האדרא זוטא קדישא

רשב"י מגן עד סוף כל הדורות

בוצינא קדישא המאור הקדוש שהוא רבי שמעון,
דנהיר חכמתיה בכל דרין דהו
אבתריה שזכות תורתו מאירה בכל הדורות שיהיו
אחריו, ודאי שמגן עד סוף כל הדורות.
(זהר פרשת פנחס דף רט ע"א)

תפלת בריך שמים

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּד מִפְּקִין סֵפֶר תּוֹרָה בְּצַבּוּרָא
לְמַקְרִי בֵּיהּ, מִתְּפַתְחוּן תַּרְעֵי עֲמִינָא
דְּרַחֲמִין, וּמַעֲוִרִין אֶת הָאֲהָבָה לְעֵילָא, וְאַבְעִי
לִיהּ לָבַר זָשׁ לְמִימַר הָכִי:

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמִרָא עֲלָמָא. בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ.
יְהֵא רַעֲוִתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעֻלָּם. וּפְרָקָן
יְמִינָךְ אֲחִיזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ. וּלְאַמְטוּי לָנָא
מְטוֹב זְהוּרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוִא
קְדָמָךְ דִּתּוּרִיךְ כֹּן וְחִין בְּטִיבּוּתָא. וְלַהּוֹי אָנָּא
(עֲבָדְךָ) פְּקִידָא בְּגוֹ צְדִיקָא. לְמַרְחֵם עָלֵי וּלְמַנְטֵר
יְתִי וְיִת כָּל דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אֲנִתָּה הוּא זָן

מתוך מדבש

לעולם שיהיה רצונך להטיב עם עמך ישראל לעולם, ופירקן ימינך אחזי לעמך בבית מקדשך וגאלת ימינך תראה ותגלה לעמך בבית מקדשך שיבנה מיד בכיאת הגואל, כי כשיבנה בית המקדש אז ימין ה' עושה חיל (תהלים קיט טז), ולאמטווי לנא משוב נהורך ולהשפיע לנו עד אז מאורך הטוב שהוא מדת חסדך, ולקבל צלותנא ברחמיך ולקבל את תפלתנו ברחמים.

יהא רענא קדמך דתוריק לן חין בטיבו יהי רצון מלפניך שתאריך לנו חיים בטוב ובנעימים, ולהוי אנא עבדך פקידא בגו צדיקנא ושאני עבדך אהיה נמנה בתוך הצדיקים, למרחם עלי, ולמנטר יתי וית כל די לי ודי לעמך ישראל לרחם עלי, ולשמר

אמר רבי שמעון, כד מפקין ספר תורה בצבורא למקרי ביה קשמוציאים את ספר התורה מארון הקדש לקרא בו בצבור, מתפתחין תרעי שמייא דרחמיך נפתחים שערי הרחמים שבשמים, ומעוררין את האהבה לעילא ומעוררים את האהבה למעלה בין הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל, ואבעי ליה לבר זש למימר הכי וצריך האדם לומר כך:

ברוך שמים המארי עלמא ברוך שמו של הקדוש ברוך הוא שהוא אדון העולם, והיינו השם הוי"ה שבזעיר אנפין, בריך כתרך ברוך כתרך שהוא אריך אנפין הנקרא כתר עליון, ואתרך ומקומך שהוא המלכות שהיא מקומו ומושבו של זעיר אנפין, ולך אני מתפלל ומבקש יהא רעותך עם עמך ישראל

לְכַלָּא וּמִפְרָגִס לְכַלָּא. אֲנֵתָּהּ הוּא עֲלֵיטָא עַל כָּלָּא.
 אֲנֵתָּהּ הוּא דְעֲלֵיטָא עַל מַלְכֵּיָא. וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא.
 אֲנֵתָּהּ עֲבָדָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּסְגִידָנָא קִמָּה
 וּבִמְקָמִי דִּיקָר אֹרִיתָהּ. בְּכָל עֵדֶן וְעֵדֶן לֹא עַל אֲנֵשׁ
 רְחוּצָנָא וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכָנָא. אֱלָא בְּאַלְהָא
 דְשִׁמְיָא. דִּהוּא אֱלֹהָא <sup>תַּקִּיף וּבַעַל הַיּוֹכֶלֶת
 וּבַעַל הַכּוֹחַת כּוֹכָב</sup> קְשׁוּטָא.
 וְאֹרִיתָהּ קְשׁוּטָא. וְנִבְיָאוּהִי קְשׁוּטָא. וּמִסְגָּא לְמַעְבַּד
 טַבּוֹן וְקְשׁוּטָא. בֵּיהּ אֲנֵתָּהּ רְחוּצָא. וְלִשְׁמֵיהּ קְדִישָׁא
 יְקִירָא אֲנֵתָּהּ אֵימֵר תִּשְׁבְּחֶהּ. יְהֵא רַעְוָא קְדָמָה
 דִּתְפִּתּוֹ לְבָאִי בְּאֹרִיתָא. וְתִיַּהֵב לִי בְּגִין דְּכָרִין
 דְּעֲבָדִין רַעְוִתָּהּ. וְתִשְׁכִּים מִשְׁאַלִּין דְּלְבָאִי וְלְבָא
 דְּכָל עַמָּה יִשְׂרָאֵל. לְטַב וּלְחַיִּין וְלִשְׁכָּם. אָמֵן:

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

אֱלָא אֲנִי בּוֹטַח בְּאֱלוֹהִי שְׂבָשְׂמִים, דְּהוּא
 אֱלֹהִי אֱלֹהֵי קְשׁוּטָא, וְאֹרִיתָהּ קְשׁוּטָא, וְנִבְיָאוּהִי
 קְשׁוּטָא שְׂהוּא אֱלוֹהִי אֱמֵת, וְתוֹרָתוֹ אֱמֵת,
 וְנִבְיָאֵיוּ הֵם אֱמֵת, וּמִסְגֵּי לְמַעְבַּד טַבּוֹן
 וְקְשׁוּטָא וּמִרְבָּה לַעֲשׂוֹת חֶסֶד וְאֱמֵת, בֵּיהּ אֲנֵתָּהּ
 רְחוּצָא בּוֹ אֲנִי בּוֹטַח, וְלִשְׁמֵיהּ קְדִישָׁא יְקִירָא
 אֲנֵתָּהּ אֵימֵר תוֹשְׁבָחָן וְלִשְׁמוֹ הַקְדוּשׁ וְהַיְקָר
 אֲנִי אוֹמֵר תִּשְׁבְּחוּת.

יְהֵא רַעְוָא קְדָמָה דִּתְפִּתּוֹ לְבָאִי בְּאֹרִיתָהּ
 וְיִהִי רַעְוִן מִלְּפָנֶיהָ שְׂתַפְתַּח אֶת לְבָבִי
 בְּתוֹרָתָהּ, וְתִיַּהֵב לִי בְּגִין דְּכָרִין דְּעֲבָדִין רַעְוִתָּהּ
 וְתַתֵּן לִי בְּנִים וְכָרִים שְׂיַעֲשׂוּ רַעְוִנָה, וְתַשְׁלִים
 מִשְׁאַלִּין דְּלְבָאִי וְלְבָא דְּכָל עַמָּה יִשְׂרָאֵל
 וְתַשְׁלִים מִשְׁאַלִּין לְבָבִי וּמִשְׁאַלִּין לְבָבִי שֶׁל
 כָּל עַמָּה יִשְׂרָאֵל, לְטַב וּלְחַיִּין וְלִשְׁכָּם, אָמֵן
 לְטוֹב וּלְחַיִּים וְלִשְׁלָוִם, אָמֵן.

אוֹתִי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לִי וְאֶת אֲשֶׁר לְעַמִּי
 יִשְׂרָאֵל, כִּי אֲנֵתָּהּ הוּא זֶן לְכָלָּא וּמִפְרָגִס לְכָלָּא
 אֲתָהּ הוּא הַזֶּן אֶת הַכָּל וּמִפְרָגִס אֶת הַכָּל,
 אֲנֵתָּהּ הוּא שְׁלִיט עַל כָּלָּא אֲתָהּ הוּא הַשּׁוֹלֵט
 עַל הַכָּל, אֲנֵתָּהּ הוּא דְשִׁלֵּט עַל מַלְכֵּיָא
 וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא אֲתָהּ הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל
 הַמְּלָכִים וְהַמְּלָכוֹת הִיא שְׁלֵף.

אֲנֵתָּהּ עֲבָדָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּסְגִידָנָא
 קִמָּה אֲנִי עֲבָדוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 שְׂאֲנִי מִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו, וּמִקָּמִי דִּיקָר אֹרִיתָהּ
 וּמִלְּפָנֶיהָ כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ, בְּכָל עֵדֶן וְעֵדֶן לֹא
 עַל אִינֶשׁ רְחוּצָנָא בְּכָל עַתָּה וְעַתָּה אֲנִי בּוֹטַח
 עַל שׁוֹם אָדָם (סְדוּר הָרֵב), וְלֹא עַל בַּר
 אֱלֹהִין סְמִיכָנָא וְאֲנִי סוֹמֵךְ עַל הַמְּלָאכִים
 הַנִּקְרָאִים בְּנֵי אֱלֹהִים, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (אִיזֵנ 6 ו)
 וְנִבְיָאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים, אֱלָא בְּאֱלֹהִי דְשִׁמְיָא

תפילה נוראה מהבן איש חי לל"ג בעומר

תפילה נוראה מהבן איש חי זיע"א לאמרה בהילולת התנא האלקי
רשב"י זיע"א בלילה וביום לאחר לימוד בספר הזוהר הקדוש

כתב הגרי"ח בספרו לשון חכמים, וזה לשונו: בליל ל"ג לעומר יזדרז כל אדם לקרות
סדר הלימוד של שבחי אדונינו רשב"י ע"ה זיע"א הנזכרים בתלמוד ובזוה"ק. וכבר
סדרתי בזה סדר אשר קראתיו 'הילולא רבה' שנדפס בעיר ליוורנו יע"א בשנת רכב"ת
הטוב"ה. ועתה אוסיף בקשה אחת שנכון לאמרה בל"ג לעומר בלילה וביום.

אָנָּא יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲרֵנוּ ^{אֲדֹנָי הַכֹּל} ^{הוּא הוּא הוּא} לְמַעַן אוֹתִיּוֹת הַעֲלִים הַקְדוּשָׁה (אֵלֶיךָ
כִּיף דְלִית טִיַּת מִיָּם) שְׁהוּא סוּר חֲמִישֶׁ גְבוּרֹת דְגִדְלוֹת
שְׁהֵם סוּר הַעֲלִים הַקְדוּשָׁה הָרְמוֹץ בְּסוּר הַכְּתוּב (ישעיה כו ד)
בְּטוּחוֹ בִּיהוָה יֵאָהֲרֵנוּ ^{אֲדֹנָי הַכֹּל} ^{הוּא הוּא הוּא} עָדֵי עַד, אֲשֶׁר אוֹתִיּוֹתָיו אָלוּ
בְּמִלֻּאֵם עוֹלָם מִסֵּפֶר שְׁלֹם בְּרָכָה טוֹבָה חַיִּים חַן וְחֶסֶד
רַחֲמִים חֲדוּהָ, תִּשְׁפִּיעַ לִי וּלְבָנַי בֵּיתִי וּלְכָל יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹם,
בְּרָכָה, טוֹבָה, חַיִּים, חַן, וְחֶסֶד, רַחֲמִים, חֲדוּהָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
אֲמִתָּךְ עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן דָּתֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן
טוֹבָךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן מַלְכוּתֶךָ:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֵנוּ ^{אֲדֹנָי הַכֹּל} ^{הוּא הוּא הוּא} אֱלֹהֵינוּ ^{תַקֵּן וַיַּעַל חִסְדֶּךָ} ^{וַיַּעַל חִסְדֶּךָ} וַאֲלֵהִי ^{וַיַּעַל חִסְדֶּךָ} ^{וַיַּעַל חִסְדֶּךָ}
וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדֶךָ רַבִּי עֲקִיבָא בֶן יוֹסֵף, וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדֶךָ
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹנָתָן, וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדֶךָ רַבִּי מֵאִיר
בֶּעַל הַצֶּס, וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדֶךָ רַבִּי יְהוֹדָה בֶּן רַבִּי אֱלֵעָזָר,
וּלְמַעַן זְכוּת עֲבָדֶךָ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שְׁמוּעֵל, וּלְמַעַן זְכוּת
עֲבָדֶךָ רַבִּי גְּלִימָיָה, תְּרַחֲמֵנוּ וְתַחַיֵּנוּ חַיִּים אֲרָפִים, חַיִּים שְׁלֵם
שְׁלֹם, חַיִּים שְׁלֵם טוֹבָה, חַיִּים שְׁלֵם בְּרָכָה, חַיִּים שְׁלֵם פְּרָצְסָה
טוֹבָה, חַיִּים שְׁלֵם חֲלוּץ עֲצָמוֹת, חַיִּים שְׁלֵם בָּהֶם יִרְאֵת חֲטָא,
חַיִּים שְׁלֵם בָּהֶם בּוֹשֵׁה וּכְלָמָה, חַיִּים שְׁלֵם עֲשֵׂר וְכָבוֹד,
חַיִּים שְׁלֵם בָּנוּ אֶהְיֶה תוֹרָה וִירְאֵת שְׁמִים, חַיִּים שְׁלֵם מַלְכוּת
כָּל מִשְׁאָלוֹת לְבָנוּ לְטוֹבָה לְעֲבוֹדָתֶךָ וּלְיִרְאָתֶךָ. וְתַפְתּוּ לָנוּ

שְׁעָרֵי אֹרֶחַ, שְׁעָרֵי כִלְכִּלָּה, שְׁעָרֵי דַעַת, שְׁעָרֵי טוֹבָה,
שְׁעָרֵי מִצָּן:

אָנָּה יְהוָה יְהוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּה יְהוָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה נָּא:
הַצְלִיחָה נָּא:

כִּי עָמַד מִקּוֹר חַיִּים בְּאוֹרֶךְ גְּרָאָה אֹר:

דִּרְכֶּיךָ יְהוָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה נָּא, הוֹדִיעָנִי אוֹרֹתֶיךָ לְמִדָּנִי:

טוֹב יְהוָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה נָּא, לְכָל וְרִחְמִי עָלַי כָּל מַעֲשָׂי:

מִה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנָתָה לִירְאֶיךָ פְּעֻלָּתְךָ לַחוֹסִים בְּךָ גִּדָּר
בְּנֵי אָדָם:

אָנָּה יְהוָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה נָּא, לְמַעַן זְכוּת עֲבָדֶךָ הַצְדִּיק רַבִּי
שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אֲשֶׁר הָיָה בְּחִינַת יְסוֹד יוֹסֵף צְדִיק
ה', וְעוֹלָה מִסְפָּר שְׁמוֹ כְּמִסְפָּר יְסוֹד יוֹסֵף צְדִיק ה', יִתְקַן
מִה שֶׁפָּגְמָנוּ בְּמִדַּת יְסוֹד יוֹסֵף צְדִיק ה', וְכָל צִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה
אֲשֶׁר פָּדַרְנוּ יִתְבָּרְרוּ וְיַעֲלֻ אֶל יְסוֹד יוֹסֵף צְדִיק ה', וְיִמְשְׁךָ
לָנוּ שִׁפְעַת טוֹב וְחַן וְחֶסֶד וְשְׁלֹמֹם מִן יְסוֹד יוֹסֵף צְדִיק ה':

אָנָּה יְהוָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה נָּא, לְמַעַן זְכוּת עֲבָדֶךָ הַצְדִּיק רַבִּי
שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁעוֹלָה מִסְפָּר שְׁמוֹ כְּמִסְפָּר עוֹלָם
הַיְצִירָה, יִתְקַן מִה שֶׁפָּגְמָנוּ בְּעוֹלָם הַיְצִירָה וְיִמְשְׁךָ לָנוּ שִׁפְעַת
טוֹבָה וּבִרְכָּה וְשְׁלֹמֹם מִשְׁמֵם א"ל יְהוָה הַמַּאֲוִיר בְּעוֹלָם הַיְצִירָה,
וְהַיְצִירָה לָנוּ כֹחַ וְאִמְץ שִׁתְּעַלָּה צְפֻשָׁנוּ מִן עוֹלָם הַעֲשִׂיָּה אֶל
עוֹלָם הַיְצִירָה וּבְמִשְׁמֵם א"ל יְהוָה וְיָאֵר לָנוּ. וְעֲשִׂה עִמָּנוּ אוֹת
לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שְׂוֹנְאֵינוּ וְיִבּוֹשׁוּ, יִחַזְּזוּ אוֹיְבֵינוּ וְיִכְלְמוּ כִּי אַתָּה
יְהוָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה נָּא, עֲזָרְתָנוּ וְגִזְלֵנוּ:

אָנָּה יְהוָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה יְהוֹשִׁיעָה נָּא, לְמַעַן זְכוּת עֲבָדֶךָ הַצְדִּיק רַבִּי
שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁעוֹלָה מִסְפָּר שְׁמוֹ כְּמִסְפָּר כֶּסֶּם

ה"ב) איתא שר"ש הלך תיכף אחר שבעת ימי המשתה מחתונתו ללמוד תורה אצל רבי עקיבא וישב שם שלוש עשרה שנה רצופות וגדלותו היתה נסתרת מעין כל, ואז התבטא עליו רבי עקיבא דיך שאני ובוראך מכירין כחד. וכך אמר רשב"י לתלמידיו (גיטין פו ע"א) בני שנו מדותי שתרומות הן מתרומת מדותיו של רבי עקיבא, ופרש"י למדו תורתו שבחרתים ותרומתם מתוך עקרי משנתו של רבי עקיבא.

ואיתא במס' סנהדרין (צח ע"א) שרבי יהושע בן לוי מצאו לאליהו שהיה עומד על פתח מערת קבורת הרשב"י ופירש המהרש"א שם דאפשר ששמע קולו שמתפלל על גלות ישראל. ובמדרש קהלת רבה (פ"י) הביא את המשך העובדא המובאת במס' שבת שרשב"י בצאתו מהמערה שנחבא בה י"ב שנה, וביקש לתקן דבר לטובת הציבור וסיוע את העיר טבריא מספק טומאה כשזרק תורמסין וכל מקום שהיה שם מת קבור היה עולה, כשראה זאת כותי אחד אמר אני אביא ללעג וקלס את הזקן הזה שביהודים, והלך והטמין מת אחד במקום שטיהרו ר"ש מקודם, בא ואמר לרבי שמעון אתה מיהרת את המקום הזה אמר לו כן, אמר לו ואם אוציא לך מת אחד מהמקום הזה, אמר לו תוציא ותראני, מיד צפה רבי שמעון ברוח הקודש שהכותי הזה הטמין שם את המת... אמר גוזר אני על המת שיקום לתחייה, ועל החי הזה שימות וכן היה.

עוד מובא שם במדרש על אחד מתלמידי רשב"י ששכח תלמודו, הלך ובכה על קברו ובהרבותו בבכיה התגלה אליו רשב"י בחלום ואמר לו בדרך משל שיחזור על כל פרק מתלמודו שלש פעמים וכן עשה והועילו לו לזכירת תלמודו. ובמדרש שוחר טוב (מזמור לו) העלה: מעשה ברבי יהושע בן לוי שהיה אליהו ז"ל עמו בדברי תורה והיו עוסקין במערת רשב"י, ונתקשה ר' יהושע בן לוי בהלכה, אמר לו אליהו מבקש אתה לשאול אותה לרשב"י בא ואני מעמיד אותו לך, מיד הלכו להם וקרא אליהו לרשב"י וענה אותו מיד.

ובמדרש שמות רבה (נב, ג) איתא: מעשה בתלמיד אחד של רבי שמעון בן יוחאי שיצא חוצה לארץ ובא עשיר והיו התלמידים רואין אותו ומקנאין בו והיו מבקשים הן לצאת לחוצה לארץ, וידע רבי שמעון והוציאן לבקעה אחת של פגי מדון ונתפלל ואמר בקעה בקעה מלאי דיגרי זהב, התחילה מושכת דיגרי זהב לפניהן, אמר להם אם זהב אתם מבקשים הרי זהב טלו לכם, אלא היו יודעין כל מי שהוא נוטל עכשיו, חלקו לעוה"ב הוא נוטל שאין מתן שכר התורה אלא לעולם הבא הוי - אומר - ותשחק ליום

אחרון. ובוהר חדש (רות קד ע"א) הביא שפעם אחת היה דָּבָר (מגיפה) בלוד ובא רשב"י לעיר ואמרו לו שיש כאן מגיפה ומה לעשות לזה, קם ועבר בעיר וראה אנשים מתים אמר: כל זה הוא בעיר ואני כאן, גוזר אני שתחבטל המגיפה, שמעו בת קול שאומרת למשחיתים צאו מכאן כי רשב"י נמצא כאן שהקב"ה גוזר והוא מבטל, היה שם רבי חנינא בא וסיפר לרבי מאיר שרשב"י ביטל המגיפה, אמר לו רבי מאיר מי יעמוד בשבח מעלתו של רבי שמעון מי לא היה ר"ש גדול כמשה... משה הוצרך לטרוח לבטל המגיפה ורשב"י בדיבורו ביטל זאת כי הקב"ה גוזר והוא מבטל המגיפה.

ובכר הובא בליקוטי הש"ס להאר"י ז"ל (ריש מס' שבת) שרשב"י היה ניצוץ ממשה רבינו ע"ה, וכמו שמשה ברח מפני חרב פרעה והשיג שלימותו במדבר, כך רשב"י ברח מפני הקיסר והשיג שלימותו שם במערה המדברת בלוד, וזהו שכתוב בוהר רות (הנ"ל) מי לנו גדול כמשה, והובא בוהר פ' כי תשא (קפו ע"א) שהרעיא מהימנא - נשמת - משה רבינו אמרה לרשב"י אתה דומה למלאך בשמים אהוב אתה מבוראך לכן אין פלא בכל הדברים היקרים בסתרי תורה היוצאים מפידך, ובסוף האדרא זוטא (האזינו דף רצו ע"ב) אנו רואים שרשב"י לא נקבר ע"י איש, כמו משה רבינו ע"ה.

מצמיח ישועות

איתא במדרש שיר השירים רבה (פ"א, ד"ה ב' ד"א נגילה): אמר רבי אידי מעשה באשה אחת בצידן ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה, באו לרבי שמעון בן יוחאי ואמרו שהם עומדים להתגרש, אמר להם חייכם כשם שעשיתם סעודה בנשואיכם כך אין אתם מתגרשים אלא מתוך סעודה, הלכו בדרכיו ועשו לעצמן יו"ט ועשו סעודה גדולה, והאשה שיכרה את בעלה בשתיית יין יותר מדאי, כשנתייבבה דעתו עליו אמר לאשתו ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית וטלי אותו ולכי לבית אביך, מה עשתה היא, לאחר שישן רמזה לעבדיה ולשפחותיה ואמרה להם לשאת את בעלה במטה ולהוליכו לבית אביה, בחצי הלילה ניעור הבעל משינתו כשפג תוקף היין ממנו ואמר לאשתו היכן אני, אמרה לו בבית אבי, אמר לה למה זה... השיבה לו הלא אמרת לי בערב שכל חפץ טוב שיש בביתי קחי אותו לבית אביך, אין לי חפץ טוב בעולם יותר ממך, הלכו להם אצל רבי שמעון בן יוחאי ועמד והתפלל עליהם ונפקדו - בבנים - ללמדך מה הקב"ה פוקד עקרות אף

צדיקים פוקדים עקרות. ומצינו בזה"ק (תרומה דף קסט ע"ב) שרשב"י בירך לרב ספרא ונולד לו בנו הינוקא קדישא.

ובספר הילולא דרשב"י מביא הריא"ז מרגליות וצ"ל בהאי לישנא: אספר מעשי ה', לפני עשרים שנה בערך בא מכתב בקשה מחו"ל למו"ר המקובל האלקי רבי חיים שאול דוויק הכהן זצוק"ל, שמושל העיר שבא מקרוב שם מציק מאד ליהודים, והרח"ש נסע למירון עם עשרים מתלמידיו - והריא"ז היה עמהם - והיו שם חמשה ימים ובכל יום עשו הקפות סביב הציון הק' של ר"א עם ד' מינים, וכשחזרו לירושלים מצא הרח"ש מברק בביתו בבשורה שמושל העיר מת פתאום וליהודים היתה אורה ושמחה.

ובספר מסע מירון מביא בשם בעל ספר חיבת ירושלים שזכה להיות במירון בל"ג בעומר דשנת תקצ"ט ועיניו ראו גם גלוי שבעלות כל הציבור על גג הציון הק' להביט בהדלקה שבהילולא קדישא נפל משם ילד קטן כבן חמש, ובנפלו לארץ היה כמו מת רח"ל ואביו היה הולך ובוכה, ויצו רופא אחד שהיה שם כי יקחו דם מהילד, ויחי הילד, והתחיל צועק הוי אבי, ובהשמע קולו בככי שבו כל העם לשמחתם, ועד ליום המחרת נעשה הילד בריא אולם ממש ושמח בתוך הקהל.

בספר טל ירושלים להגרי"ל הורנשטיין וצ"ל אב"ד פאלטישאן וראב"ד לעדת החסידים בפעיה"ק ירושלים ת"ו, תוך כדי תיאורו את גודל השמחה שבהילולא במירון כתב בין השאר: וראיתי בעיני בשני אנשים שהיו מבקשים מכל אחד להתכבד במשקה שחילקו, וסיפרו שהיו זקוקים להפקד בזרע של קיימא, ובשמחת ההילולא הכריז אחד מהם בקול על גדרו שמנרב ח"י ראטיל משקה על שמחת רשב"י בל"ג בעומר כאשר השי"ת יפקדהו בשנה זו בבן זכר, וכל העם ענו אחריו אמן, ואף חבירו שהיה זקוק לישועה זו הצטרף אליו בגדרו וזכה גם כן לברכה זו, ואכן בשנה הזאת נולדו לשניהם בנים זכרים, לאחד מהם לאחר י"ד שנות נישואין ולחבירו לאחר עשר שנים מנשואיו, ובשנה השלישית כשהגיע זמן התגלחת - החאלאקע - באו ההורים עם ילדיהם לערוך שמחתם בל"ג בעומר בשמחת הרשב"י במירון, ושילמו נדרם בחלוקת המשקה ובהודאה להשי"ת על רוב טובתם בזכות הצדיק.

מעשים כגון אלו בישועות בכל מיני בקשות ועניינים כמו זיווגים, רפואות, פקידת עקרות וכדומה, אירעו בשמחת ל"ג בעומר במירון במשך

השנים למאות ואלפים והרבה מהם נתפרסמו בשער בת רבים ומפני קוצר מצע הגליון נאלצנו לקצר בזה ועוד חזון למועד אי"ה.

מנהגי ישראל תורה

זה לשון הגה"ק מדינוב זי"ע בספרו בני יששכר (מאמר חודש אייר מאמר ל"ג בעומר, ג, אות ד): מנהג ישראל אשר התלמידים בני בי רב יורו בקשת ביום הזה - ל"ג בעומר - והנה שמעתי מאת כבוד אדמ"ו הרה"ק מוהרמ"מ זצוק"ל - מרימנוב- הטעם הוא כי בימי רבי שמעון לא נראתה הקשת, והנה ביום עלותו למרום עושין הסימן הזה עכ"ד. והוא כעין הכתוב ללמד לבני יהודה קשת, ונראה לי על דברי אדמ"ו דהנה אמר רשב"י לר"א בריה בתיקוני זהר (תיקון לו דף ע"ח ע"א) בני לא תצפה לרגלי המשיח עד שיתראה הקשת בצבעים מאירים, והוא סימן התגלות אור של מלך המשיח אשר יגלה האור כי טוב הגנוז, הנה ביום הזה אשר נכתב הספר הזהר הקדוש שהוא מהארת כי טוב הגנוז מפי בוצינא קדישא - רשב"י - וזה מאיר לנו בגלות עד יתגלה בזכות זה משיח צדקנו יהי אור זה אור"י של מלך המשיח, והסימן לסימן טוב הלזה, ויורו המורים בקשת, ע"כ דבריו הק'. כמו כן הוזכר ענין זה של היריה בקשת בספרי אמרי נועם - דו"קוב - ובמנן אברהם - טריסק - שכתבו רמזים ודרושי קדש בנידון זה, ובספה"ק אסמכוהו על דברי הרה"ק בפ' ויקרא (דף טו ע"א) דרשב"י היה אות העולם שהיה מנן בזכותו על דורו וביקש רחמים עליהם והיה ראוי לכך, לכן לא נראתה הקשת בימיו, שלא נצרך העולם לאות זה, והמנהג הוא לדרוך בקשת ג' פעמים ועיין שם ביאור הטעמים בזה.

מנהג התגלחת - חלאקע בל"ג בעומר

בבר הובא לעיל מספר שער הכונות שמנהג התגלחת בל"ג בעומר במירון הוא מנהג קדום ושכן נהג האריז"ל עצמו ועשה שם יום משתה ושמחה, וכן כתב בספר לחם מן השמים להגה"ק המקובל האלקי מוהר"י צמח זי"ע - מגורי האר"י - ונוכר גם כן בספר משנת חסידים להגה"ק המקובל רבי עמנואל חי ריקי זי"ע, והמנהג נודע בשערים ומפורסם מאד בקיומו בארה"ק משנות קדם לעורר זכותו הגדול של התנ"א רשב"י זי"ע ביום שמחתו, על ילדי ישראל לחנכם במצות הנחת פאת הראש בחגיגת קודש זו, שכדאי היא להגן עליהם לזכות לגידולין של נחת בתורה ויראת שמים בכרם בית ישראל.

תפילה נאה מתוך כתב-יד מתקופת תלמודי האר"י ז"ל
כשמספרים את הילדים בפעם הראשונה
ומשאירים להם פאות הראש

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{יאהרונת} אֱלֹהֵינוּ ^{אדון הכל} אֱלֹהֵינוּ ^{היה הוא והיה}
הָאֱלֹהִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, שְׂבֻכּוֹת ^{תקוף ובעל היכולת}
כָּל הַצְדִּיקִים וְהַחֲסִידִים מִיּוֹם שֶׁצִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד
סוּפוֹ, וּבִזְכוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה וְהַטְהוֹרָה, וּבִזְכוֹת
מִצְוֹתֶיךָ וּשְׂמוֹתֶיךָ הַקְדוּשִׁים שְׁבֻכּוֹת, וּבִזְכוֹת מִצְוֹת
פָּאֵת הָרֹאשׁ שֶׁצִּוִּיתָנוּ בְּתוֹרָתְךָ: "לֹא תְקִיפוּ פָּאֵת
רֹאשְׁכֶם", וּבִזְכוֹת הַצְדִּיק הַקְדוּשׁ הַזֶּה, מוֹרָנוּ
וְרִבְנוּ וְעֶטְרַת רֹאשֵׁנוּ, רַבִּי שְׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאי, כְּמוֹ
שֶׁזָּכָה הַנֶּעַר לְפָאֵת הָרֹאשׁ, כֵּן יִזְכֶּה לְתוֹרָה
וּלְחֻפָּה וּמִצְוֹת וּלְמַעֲשֵׂים טוֹבִים, וְיוֹרֶה הוֹרָאוֹת
בְּיִשְׂרָאֵל בְּחַיֵּי אָבִיו וּבְחַיֵּי אִמּוֹ, אָמֵן צִוּוּ סָלָה:

ואח"כ אומרים מזמור ק"נ שבתהלים

הַלְלוּהוּ, הַלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
עֲזוֹ. הַלְלוּהוּ בַּגְּבוּרָתוֹ, הַלְלוּהוּ כְּרֹב
גִּדְלוֹ. הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בַּצִּבְלִ
וּכְצוֹר. הַלְלוּהוּ בַּתֶּף וּבַחֹל, הַלְלוּהוּ בַּמְנִצִּים
וְעֶצֶב. הַלְלוּהוּ בַּצִּלְצְלִי שְׂבִיעַ, הַלְלוּהוּ בַּצִּלְצְלִי
תְרוּעָה. כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלַל יְהוָה הַלְלוּהוּ.

מובא בספר "בארות המים" שלפני אמירת תהלים יאמר האגרת הזאת, וכמו שאומר הרמב"ן "ובכל יום שתקראנה יענוך מן השמים כאשר יעלה על לבך לשאול". האגרת הזאת שלח הרמב"ן ז"ל מעירו לקטולניא לבנו על הענוה וצוה בו שיקראנה פעם אחת בשבוע וילמדה גם עם בניו, ויהיו רגילים בה בעל פה כדי לחנכם בילדותם ביראת שמים. ובישר לו שביום שיקרא אגרת זה שיענוהו מן השמים כל מה שישאל. וכל מי שירגיל לאומרו בודאי יהא ניצול מכל צרה ומוכמח לו שהוא בן עולם הבא (מספר מעולפת ספירים).

שְׁבִיעַ בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ, וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אֲמִיךָ. תִּתְנַהֵג תַּמִּיד לְדַבֵּר כָּל הַדְּבָרִים בְּנִזְוֹת לְכָל אָדָם וּבְכָל יָעַת, וּבְזֶה תִּנְצֹל מִן הַכַּעַס, שֶׁהִיא מִדָּה רָעָה לַהֲוִטִיּא בְּנֵי אָדָם. וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, כָּל הַכּוֹעֵס כָּל מִינֵי גִיְהִנָּם שׁוֹלְטִין בוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר הִסֵּר כַּעַס מִלִּבִּי, וְהִעֲבִיר רָעָה מִבִּשְׁרָף, וְאִין רָעָה אֶלָּא גִיְהִנָּם, שֶׁנֶּאֱמַר וְגַם רָשָׁע לְיוֹם רָעָה.

וְכַאֲשֶׁר תִּנְצֹל מִן הַכַּעַס תִּעֲלֶה עַל לִבִּי מִדַּת הָעֲנָוָה שֶׁהִיא מִדָּה טוֹבָה מְכֹל הַמִּדּוֹת טוֹבוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר עֲקֹב עֲנָוָה יִרְאֵת יְהוָה^{יאהדינהי} ^{אדון הכל} ^{זהו הוה ויהיה}. וְהִעֲבִיר הָעֲנָוָה תִּעֲלֶה עַל לִבִּי מִדַּת הַיִּרְאָה, כִּי תִתֵּן אֵל לִבִּי תַּמִּיד, מֵאִין בָּאֵת, וּלְאֵן אֵתָה הוֹכֵר, וְשֶׁאֵתָה רַמָּה וְתוֹלְעָה בְּוִטְיָה, וְאֵף כִּי בְּמוֹתָךְ, וּלְפָנַי מִי אֵתָה עֲתִיד לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן, לְפָנַי מִכָּף הַכְּבוֹד, שֶׁנֶּאֱמַר הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלְלוּךָ, אֵף כִּי לְבוֹת בְּנֵי אָדָם, וְנֶאֱמַר הִלֵּא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מִלֵּא גָאֵם יְהוָה^{יאהדינהי} ^{אדון הכל} ^{זהו הוה ויהיה}. וְכַאֲשֶׁר תִּחְשֹׁב אֵת כָּל אֵלָה, תִּירָא מִבּוֹרָאךָ וְתִשְׁמַר מִן הַחֲטָא, וּבְמִדּוֹת הָאֵלָה תִּהְיֶה שְׂמִיחַ בְּוִלְקָךְ.

וְכַאֲשֶׁר תִּתְנַהֵג בְּמִדַּת הָעֲנָוָה לַהֲתַבּוֹשֵׁשׁ מְכֹל אָדָם וּלְהַתְפַּחֵחַ מִמֶּנּוּ וּמִן הַחֲטָא, אִין תִּשְׁרָה עֲלֶיךָ רוּחַ הַשְּׂכִינָה, וְזִיו כְּבוֹדָהּ, וְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא.

וְעִתָּה בְּנֵי דַע וִירְאָה, כִּי הַמִּתְנַהֵּא בְּלִבּוֹ עַל הַדְּבָרִיּוֹת, מוֹרֵד הוּא בְּמַלְכוּת שָׁמַיִם, כִּי מִתְפָּאֵר הוּא בְּלִבּוֹשֵׁי מַלְכוּת שָׁמַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר יְהוָה^{יאהדינהי} ^{אדון הכל} ^{זהו הוה ויהיה} מִכָּף גִּאוּת לְבִישׁ גָּוִ'. וּבְמִה וְתִנְהֵא לֵב הָאָדָם, אִם בְּעִשְׂרָה יְהוָה^{יאהדינהי} ^{אדון הכל} ^{זהו הוה ויהיה} מוֹרִישׁ וּבְעִשְׂרִי, וְאִם בְּכְבוֹד, הִלֵּא לֵאלֹהִים תִּקְוָה וּבְעַל הַמִּדּוֹת כֹּסֶם הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר

והעשר והכבוד מלפניו, ואיך מתפאר בכבוד קונו. ואם מתפאר
בזיכרון, מסיר שפה לנאמנים, וטעם וקנים יקח. נמצא הכל
שזה לפני המקום, כי באפו משפיל גאים, וברצונו מנבית
שפלים, לבן השפל עצמה וינשא המקום.

על כן אפרש לך איך תתנהג במדת הענוה ללכת בה תמיד. כל
דבריה יהיו בצחות, וראשה כפוף, ועיניו יביטו למטה לארץ
ולבד למעלה, ואל תביט בפני אדם בדברה עמו, וכל אדם יהיה
גדול ממך בעיניו, ואם וזכם או עשיר הוא, עליך לכבדו. ואם
רש הוא, ואתה עשיר או וזכם ממנו, וחשוב בלבו כי אתה וזכב
ממנו והוא זכאי ממך, שאתה הוא זוטא הוא שוהג ואתה מויד.

בכל דבריה ומעשיה ומחשבותיה ובכל עת, וחשוב בלבו פאלו
אתה עומד לפני הקדוש ברוך הוא, ושכינתו עליה. כי
כבודו מלא העולם, ודבריה יהיו באימה ובראה בעיני
רבו, ותתבייש מפני אדם, ואם יקרא איש אל תענהו בקול
רם, רק בצחות עומד לפני רבו. והיו זיהר לקרות בתורה
תמיד אשר תוכל לקימה, וכאשר תקום מן הספר, תחפש
באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו, ותפשפש
במעשיה בבקר ובערב, ובזה יהיו כל ימיה בתשובה.

והסר כל דברי העולם מלבו בלעת התפלה, והבן לבד לפני
המקום ברוך הוא, וטהר רעיוניו, וחשוב הדבור קדם
שתיאצו מפיה, וכן תעשה כל ימי וזיי הבלב בכל דבר ודבר
ולא תחטא, ובזה יהיו דבריה ומעשיה ומחשבותיה ישרים,
ותפלתה תהיה זכה וברה ונקיה ומכוננת ומקבלת לפני המקום
ברוך הוא, שיצאמר תכין לבם תקשיב אצלה.

תקרא האגרת הזאת פעם אחת בשבוע ולא תפוזות, לקימה
וללכת בה תמיד אחר השם יתברך, למען תצליח בכל
דרכיה ותזכה לעולם הבא הצפון לצדיקים, ובכל יום שתקראנה
יענו מן השמים באשר יעלה על לבך לשאול עד עולם אמן סלה:

תפילת השל"ה הקדוש

לט

תפילה לכל עת, ובפרט לער"ח סיון, להתפלל על עצמו ועל צאצאיו לילך בדרכי ישרים מספר של"ה הק'

אֱתָהּ הוּא יְהוָה יְהוָה יְהוָה ^{יהוה אחד} אֱלֹהֵינוּ ^{תשׁוּבָה וּבִטּוּחַ חֲסִידֶיךָ} עֵד שְׁלֹא בָרַאתָ ^{תשׁוּבָה וּבִטּוּחַ חֲסִידֶיךָ} הָעוֹלָם, וְאַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ ^{תשׁוּבָה וּבִטּוּחַ חֲסִידֶיךָ} מִשִּׁפְּרָאתָ הָעוֹלָם, וּמַעֲלֹם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל, וּבָרַאתָ עוֹלָמְךָ בְּצִיץ לֹהֶשֶׁת מוֹדֵעָא אֱלֹהֵיךָ בְּאִמְצָעוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָם לְבִרְכָּהּ, "בְּרֵאשִׁית", בְּשִׁבִיל תּוֹרָה וּבְשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כִּי הֵם עִמָּךְ וְנִזְלָלְתָה אֲשֶׁר בְּחֹרֶת בָּהֶם מִכָּל הָאֲמוּנוֹת, וְנָתַתָּ לָהֶם תּוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה, וְקִרְבָּתָם לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל.

וְעַל קִיּוֹם הָעוֹלָם וְעַל קִיּוֹם הַתּוֹרָה בָּא לָנוּ מִמֶּךָ יְהוָה ^{יהוה אחד} אֱלֹהֵינוּ ^{תשׁוּבָה וּבִטּוּחַ חֲסִידֶיךָ} עֲזֵרֵי צְדִיקִים, כְּתִבָּתָהּ בְּתוֹרָתְךָ "פָּרוּ וּרְבִי", וְכְתִבָּתָהּ בְּתוֹרָתְךָ "וְלִמְדָתָם אֲתָם אֵת בְּצִיכָם", וְהַכּוֹנֶנָה בְּשִׁתִּיהָ אֲחֻזָּתָה, כִּי לֹא לָתֵהוּ בָרַאתָ כִּי אִם לְשִׁבָּת, וְלִכְבוֹדָהּ בָּרַאתָ יִצְרָתָהּ אֶף עֲשִׂיתָ, כְּדֵי שֶׁיִּזְהָיֶה אֲנוּלָנוּ וְצִאֲנָנוּ וְצִאֲנָנוּ כָּל עָמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל יוֹדְעֵי שִׁמְךָ וְכוֹמְדֵי תּוֹרָתְךָ.

וּבִכֵּן אָבוֹא אֵלֶיךָ יְהוָה ^{יהוה אחד} מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, וְאֶפִּיל תַּחֲנֻנָּתִי, וְעֲזֵרֵי קֶדֶשׁ תְּלוּיוֹת עַד שֶׁתַּחֲנֻנֵּי וְתַשְׁבּוּעַ תַּפְּלוּתִי לְהַזְמִין לִי בְּצִיכָם וּבְנֻזֹת, וְגַם הֵם יִפְּרוּ וְיִרְבּוּ הֵם וּבְצִיכָם וּבְצִיכָם עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת לְתַכְלִית שְׁמֵם וְאֲנִי כְּלָנוּ יַעֲסֻקוּ בְּתוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֵת כָּל דְּבָרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה, וְהָאֵר עֲזֵרֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֵת שִׁמְךָ. אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵנוּ, תֵּן לְכָלֵנוּ חַיִּים אֲרָכִים וּבְרוּכִים, מִי כְמוֹךָ אָב הַרְחֵמֵם זִכְרֵנוּ יִצְרָרֵנוּ לְחַיִּים בְּרוּחָנִים, זְכַרְנוּ לְחַיִּים צְלוּחִים כְּמוֹ שֶׁהִתְפַּלֵּל אֲבֹתֵנוּ אָבִינוּ "לוֹ יוֹחִיד לְפָנֶיךָ", וּפְרָשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָם לְבִרְכָּהּ, "בִּירְאָתְךָ".

כִּי עַל כֵּן, בָּאתִי לְבַקֵּשׁ וּלְחַנֵּן מִלְפָּנֶיךָ שִׁיְהֵא זְרַעִי וְזַרְעֵי זְרַעִי עַד עוֹלָם זְרַעִי פָשֵׁר, וְאֵל יִמְצָא בִּי וּבְזַרְעִי וּבְזַרְעֵי זְרַעִי עַד עוֹלָם שׁוֹם פָּסוּל וְשִׁמְץ, אֶף שְׁלֹם וְאַמִּית וְטוֹב וְיִשְׁרָר בְּעֵינֵי אֱלֹהִים ^{תשׁוּבָה וּבִטּוּחַ חֲסִידֶיךָ} וּבְעֵינֵי אָדָם, וְיִהְיוּ בְּעַלֵּי תּוֹרָה, מְאָרִי מְקָרָא, מְאָרִי מִשְׁנָה, מְאָרִי תַלְמוּד, מְאָרִי רִזָּא, מְאָרִי מִצְוָה, מְאָרִי גִּזְמִלִּי וְחֻסְדִּים, מְאָרִי מוֹדוֹת

תְּרוֹמִיּוֹת, וְיַעֲבֹדוּךָ בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה פְּנִימִית, לֹא יִרְאֶה וְלִיצוֹנִית, וְתֵן
 לְכָל גְּלוּיָהּ וְגִוְיָהּ מֵהֶם דִּי מוֹחֲסוּרָה בְּכַבּוּד, וְתֵן לָהֶם בְּרִיאוֹת וְכַבּוּד
 וְכֹחַ, וְתֵן לָהֶם קוֹמָה וִיפִי וְחָן וְחֶסֶד, וְיִהְיֶה אַהֲבָה וְאַחוּזָה וְשִׁלּוּם
 בִּנְיָהֶם, וְתַזְמִין לָהֶם זְוִנִּים הַגִּזְנִים מִזֶּרַע תַּלְמִידֵי וְזַכְמִים מִזֶּרַע
 צְדִיקִים, וְגַם זְוִנִּים יִהְיוּ כְּמוֹתֶם כָּכָל אֲשֶׁר הִתְפַּלַּלְתִּי עֲלֵיהֶם, כִּי
 זָכְרוֹן אֲחִיד עוֹלָה לְכָאן וּלְכָאן.

אַתָּה יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} יוֹדֵעַ כָּל תַּעֲלֻמוֹת, וּלְפָנֶיךָ גָּלוּ מִצִּיּוֹנִי
 לְבִי, כִּי כֹנְנִי בְּכָל אֶפְרָה לְמַעַן שְׂמֹךְ הַגִּדּוּל וְהַקְדוּשָׁה וּלְמַעַן
 תּוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה, עַל כֵּן עָנִי יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} עָנִי בַעֲבוּר
 הָאָבוֹת הַקְדוּשִׁים אֲבֹתֵינוּ יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּבְגִלְגָּלִם תּוֹשִׁיעַ בָּנִים לְהַיּוֹת
 הַעֲנָפִים הַיּוֹמִים לְשִׁרְשֵׁם, וּבַעֲבוּר דָּוִד עַבְדְּךָ רָגֵל רַבִּיעִי בְּמִרְכָּבָה,
 הַמְשִׁיחַ בְּרוּחַ קֹדֶשְׁךָ.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר־י כָּל יִרְאֵי יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} הַהֲלֹךְ
 בְּדַרְכּוֹ: יִצִּיעַ כַּפִּי כִּי תֹאכַל אֲשֶׁר־י וְטוֹב לָךְ:
 אֲשֶׁתְּךָ כְּגִפֹּן פְּרִיָּה בִּירְכֵנִי בֵּיתְךָ בָּנֶיךָ פְּשִׁתְלִי זִיתִּים סְבִיב
 לְשִׁלְחָנְךָ: הִנֵּה כִּי כֵן יִבְרַךְ גִּבּוֹר יִרְאֵי יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ}:
 יִבְרַכְךָ יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} מִצִּיּוֹן וִירְאֶה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם
 כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וִירְאֶה בָּנִים לְבָנֶיךָ שְׁלֹמֹם עַל יִשְׂרָאֵל:
 אֲנִי יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} שׂוֹמֵעַ תְּפִלָּה יָקִים בָּנוּ הַפְּסוּק. וְאַנִּי זֹאת
 בְּרִיתִי אִתְּךָ אֲמַר יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי
 אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע אֲמַר
 יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} מִלֵּתָהּ וְעַד עוֹלָם: יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמַר־י פִּי. וְהַגִּיז
 לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} צוּרִי וְזֹאכִי:

תפילת אבות על בנים

מסידור השל"ה הקדוש דפוס ראשון

אֲנִי אֲכֹלִי ^{תַּעֲנִי וְשִׁמְעֵנִי} ^{הַיְּהוָה} זָכְנִי לְקִים מֵה שְׁעִיטָתְנוּ וּלְמִדָּתֵם אוֹתָם אֵת
 בָּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם, וְיִתְקַים בִּי מִקְרָא שְׁפָתַיב (ישעיה נט כא) וּדְבָרִי
 אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע אֲמַר
 יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} ^{אֱלֹהֵינוּ} מִלֵּתָהּ וְעַד עוֹלָם. וְיִהְיוּ בָנֵי מוֹרֵי הוֹרָאוֹת כְּשִׁירוֹת

בִּישְׂרָאֵל לְשֵׁם שְׁמַיָּם, וְלֹא יִטּוּ יָמִינִי וּשְׂמָאלִי מִדֶּרֶךְ הַיְשָׁרָה, וְדוֹבֵר
שֶׁקֶר יִרְחֹקוּ, וְלֹא יִמָּצְאוּ בָּם מוֹם וְלֹא מִדֵּה רַעָה מִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם.
וַיְהִי בְּצִי מֵאוֹתָם שְׁכָתוֹב (תהלים טו א) מִי יִגֹּר בְּאַהֲלֵיךָ מִי יִשְׁכּוֹן בְּהֵר
קִדְשֶׁךָ הוֹלֵךְ תַּמִּים וּפּוֹעֵל צֶדֶק וְדוֹבֵר אֱמֶת בְּלִבָּבוֹ לֹא רָגַל עַל
לִשְׁוֹנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעְהוּ רַעָה וְחֶרֶף לֹא נָשָׂא עַל קְרוֹבוֹ וְגו':

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ שְׂאוֹלֵיךְ בְּנִים וּבָנוֹת וְלֹא יָמוּת שׁוֹם אֶחָד מִבְּנֵי
בְּחַיִּי. וְלֹא אֲחֻת מִבְּנוֹתַי בְּחַיִּי. אֲקוּל זָשִׁים לְבְנֵי, וְלֹא יָמוּתוּ
זָשִׁוּתֵיהֶם מִקֶּצֶר שָׁנִים וְאַזְכָּה לְהַשִּׁיא בְּנוֹתַי לְאֲנָשִׁים הַגְּדוֹלִים וְצַדִּיקִים,
וְלֹא יָמוּתוּ בְּעַלְיָהֶן בְּקֶצֶר שָׁנִים, וְלֹא תִפְטָר זִנְתֵי:

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} שֶׁתִּזְמִין לְכָל בְּנֵי אֶת בֵּת זִנְנוֹ,
וְלְכָל אֲחֻת מִבְּנוֹתַי אֶת בֶּן זִנְנָה הַמִּיּוֹחֵד לְכָל אֶחָד מֵהֶם, וְלֹא
יִקְדִּימֻם אֲחֵר בְּרִנָּהּ, וְלֹא יִדְּלוּ מִפְּנֵי אֲחֵרִים, וְיִקְדְּמוּ בְנֵי וּבָנוֹתַי
בְּמִזְל טוֹב וּבְשָׁעָה טוֹבָה, וְכָל הַסְּבוֹת בֵּין אֱלֹהִים ^{תַּעֲשֶׂה וְהַלְלָה שְׁמֶךָ} [אֱלֹהִיּוֹת]
וְהַשְׁתַּחֲוִיּוֹת בֵּין מַעֲרָכִיּוֹת בֵּין בְּחִירִיּוֹת יַפְעִלוּ לְטוֹבוֹתָם וּלְזָכוֹתָם בְּבְנֵי
חַיִּי וּבְמִזְמֵי רוּחִי, וְלֹא יִחַסֵּר לָהֶם לְעוֹלָם מִזֶּן וְטָרֶף, וְהַצִּילָם מִמֵּאֻרְעוֹת
וּפְעֻלּוֹת רָעוֹת. וְלֹא יִחַסְּאוּ לֹא בְּזִדּוֹן וְלֹא בְּשִׁוְגָג לֹא בְּאִסָּס וְלֹא
בְּרָצוֹן. וְיִשְׁמְרוּ אֶת בְּרִית קִדְשִׁי מִכָּל טָמְאָה וְעֶרְוָה, וּבְעֵת רֵאוּי יִקְיָמוּ
מִצִּוֹת פְּרִיָּה וְרֵבִיָּה. וְהַשְׁכֵּן בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ אֲהָבָה וְאוֹנוּהָ וְשִׁלּוֹם
וְרַעֲיוּת, וְכֵן בֵּין קְרוֹבֵיהֶם, וְאַזְכָּה לָזֶן אוֹתָם בְּקִטְנוֹתָם בְּכַבּוֹד, בְּלִי
חֶרֶף וּבְזִיוָן, וַיְהִי תוֹרָתָם אֱמֻנָתָם בְּכַבּוֹד, וְלֹא יִצְטָרְכוּ לְבָרִיּוֹת,
וְאַזְכָּה לְרֵאוֹת בְּשִׁמְחָתָם, וְלֹא יִהְיֶה בָּהֶם עֶקֶר וְעִקְרָה וּמִשְׁכָּלָה,
וְיִמָּצְאוּ זֶן וְשִׁכָּל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים ^{תַּעֲשֶׂה וְהַלְלָה שְׁמֶךָ} וְאָדָם. וְלֹא אֶעֱזוֹב אוֹתָם
בְּיַד אֲחֵרִים חָס וְשָׁלוֹם. וַיְהִי שׁוֹמְעִים בְּקוֹל אֲבִיהֶם וְאִמָּם וְרַבֵּיהֶם,
וְאִזּוֹ קִטָּן יִשְׁמַע לְגְדוֹל וּכְבֹּדָהוּ, וַיְהִי טוֹב וְנָעִים שִׁבְתָּ אֲחִים גָּם
יָחַד בְּאַהֲבָה רַבָּה. וּבָנוֹתַי תִּהְיֶינָה יְפוֹת וְנָאוֹת וּבְעֻלּוֹת שִׁכָּל וְחִסִּידוֹת,
צְנוּעוֹת צִדְקָנוֹת וְחִסִּידוֹת, מַעֲשָׂרוֹת בְּמִדּוֹת טוֹבוֹת וְכָל כְּבוֹדָה בֵּת
מִלֵּךְ פְּנִימָה, תִּהְיֶינָה שְׂלָמוֹת בְּלִי מוֹם. וּבִרְךָ מַעֲשֵׂי יָדַי, כְּדִי שֶׁאַזְכָּה
לְהַרְבוֹת לָהֶם מִהֵרָ וּמִתָּן פְּרָאוּי לְבְנֵי גִילָן. וּמֵהֶם יֵצְאוּ פְּרוֹת טוֹבוֹת
וּבְנִים צַדִּיקִים זֹכִים וּמְזֻכָּרִים לְכָל יִשְׂרָאֵל, אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן. וַיְהִי
לְרָצוֹן אֲמָרִי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{יְהוָה יְהוָה} יִצְרִי וְגוֹאֲלִי:

תפילה להצלחה מרבנו תם זיע"א

תפילה זו קבלה מרבנו תם, האומרה בכל יום אני ערב בדבר שלא יארע לו שום פגע
רע כל אותו היום ויצליח בכל דרכיו (יוסף אומץ סי' תפד)

בְּבִקְשָׁה מִפֶּנֶם מִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל וִרְפָּאֵל. שֶׁתַּעֲמִדוּ בְּתַפְלָה.
בְּבִקְשָׁה וּבִתְחִלָּתָם לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים
הַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁאֲצִלֵּנוּ בְּכָל דְּרָכֵי וּבְכָל מְקוֹם שֶׁאֲנִי
הוֹלֵךְ. הֵן מִקְּסָטִים שֶׁלֹּא יִיָּקוּצִי. הֵן מִשִּׁדְּיוֹן. הֵן מִלִּילִין.
הֵן מֵאִישׁ וְאִשָּׁה מִכָּל דָּבָר רָע. הֵן מִחוֹרֵב וְדָבָר. הֵן
מִרָעֵב הֵן מִכָּל פְּרַעְעֻיּוֹת הַהוֹלָכִים וּבָאִים לְעוֹלָם. מִן הַכָּל
יִצְלָנִי יְהוָהּ ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} אֶלְהִי ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא
יִשְׁלָטוּ בִּי. לֹא בְּגוֹפִי וְלֹא בְּמַאֲדִי וְלֹא בְּזַרְעִי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהּ ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} אֶלְהִי ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} וְאֶלְהִי
אֲבוֹתַי. שֶׁתִּהְיֶה הַשְׁעָה הַזֹּאת עִת רָצוֹן לִפְנֶיךָ
שֶׁתִּשְׁמַע אֶת תַּפְלָתִי וּבִקְשָׁתִי. יְהוָהּ ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} צְבָאוֹת
עֲמִנּוּ. מִשְׁבָּב לָנוּ אֶלְהִי ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} יַעֲקֹב סִלָּה: יְהוָהּ ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} צְבָאוֹת. אֲשֶׁר־י אָדָם בִּטְלוֹ בָּךְ: יְהוָהּ ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲזִיב בְּיוֹם קָרָאָנוּ:

ג"פ הַמֶּלֶךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל־רָע יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים וְיִקְרָא בָהֶם
שְׁמִי וְשֵׁם אֲבוֹתִי אֲבָרְהָם וְיִצְחָק. וְיִדְגְּלוּ לָרֹב בְּקִרְבַּ
הָאָרֶץ:

ז"פ לִישׁוּעָתְךָ קוֹיִתִּי יְהוָהּ ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים} לְפָרְקָנֶךָ סִבְרִית
יְהוָהּ ^{אֲרוֹן הַכֹּל} ^{הַיֵּת הַזֶּה וְהַיֵּת} ^{יִאֲהַרְוֶנָה} ^{תַּקְוָה וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת} ^{וּבִעֲלֵי חַיִּימוֹת כֻּסִּים}:

ז"פ צָר גָּדוֹד יִצְרָנוּ. וְהוּא יִצָּר עָלֵינוּ:

כָּךְ אֲצִלֵּנוּ בְּדַרְכֵי כָמוֹ שֶׁשָּׁעָה יְהוֹשִׁעַ בְּעֶבְרוֹ הִירְדָן עִם
יִשְׂרָאֵל בְּמִלְחָמָה עִם הַכְּנַעֲנִי וְשָׁב בְּשָׁלוֹם לְאֶרְצוֹ:

תפילות לבטל גזירות רעות מסידור הרש"ש זיע"א

(יש אומרים אותם בסיום תפילת העמידה קודם יהיו לרצון)

צריך לכוין באלו השמות בניקוד "דברך", ויכוין באומרו י"ב פעמים כנגד י"ב מדריגות, וסדר כוונתם הוא מלמטה למעלה עד עתיק יומין. ויכוין להתפלל לא"ס ב"ה שנייה גזירותיו הקשות ורעות בשמים, ולא יוריד למטה בארץ שום גזירה רעה רק גזירות טובות, וזהו "דברך נצב בשמים". וצריך כשיזכור השם יכוין כאילו הוא כתוב לפניו בכתובה אשורית באותיות גדולות, ויאמר י"ב פעמים.

יב	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	עתיק
יא	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	מלכות דלתיק
י	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	אריך אפיון
ט	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	מלכות דאריך
ח	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	זכמה
ז	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	בינה
ו	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	ישראל סבא
ה	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	תבונה
ד	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	תפארת
ג	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	מלכות
ב	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם	יעקב
א	לְעוֹלָם יְהוָה יְהוָה	יהוה יהוה	אדון הכל	הַבָּרֶךְ נָצַב בְּשָׁמַיִם ↑	רוחל

יהי רצון מלפניך יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ תתן ובעל היכולת ובעל המוחות כולם אבותינו שיתעשה למען שמה הגדול והקדוש והטהור הגבור והנורא הנצב ואינו נקרא שנתפוגתי [שנתפוגתי] בו. שיתעלנו לנו ולבתינו ולבנינו ולבנותינו ולכל הנלויים אלינו מכל רע. מהבר וממשולית וממגפה ומכל צרה וצוקה ומיגזון. ומכל חולי ומכל מוזה. ותבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות. ותקרע רוע גזר דיננו. מרעש ומרעש הצילנו. מרוח סערה מסער פלטנו. ותגזור עלינו גזירות טובות כרב

יְהִיבָהּ וְהִיא יִכְלֶכְלֶהָ. וְהַבּוֹטֵל בְּיָדָהּ אֵתָּה יִמְחָדָהּ

אֱלֹהֵינוּ תָּחִן וְעֵל חֲסִידֶיךָ וְאֶתְּנוּ
וְעֵל הַמַּלְאָכִים כֻּלָּם

אֱלֹהֵינוּ תָּחִין וְעֵל חֲסִידֶיךָ וְאֶתְּנוּ
וְעֵל הַמַּלְאָכִים כֻּלָּם

יֵאָחֵז וְיִנְהַיֵּנוּ אֶתְּנוּ

אֲדַרְבֵּנוּ

וַיְהִי-לָרֶצוֹן | אֲמַרְי-פִּי. וְהָגִינוֹן לִבִּי לַפְנֵיךָ. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

וַיֹּאמְרוּ: וְאַנִּי תַפְלָתִי לָךְ יְהוָה! אֲדַרְשֶׁנּוּ: אֵיזֶה הָעֵץ אֲשֶׁר עָלָיו חַיֵּינוּ? אֱלֹהִים

בָּרַב וְחִסְדָּהּ. עֲלֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעָהּ:

(שו"ע האריז"ל בסופו)

ואחר כך יאמר יהי רצון בכוונה גדולה

רְבוּצוֹ שֶׁל עוֹלָם פָּדָה אֶת בְּנֵי יַעֲקֹב מִחוּמָּה וְאָף, וְהִפָּר
תָּפַר כָּל הַקָּמִים עָלֵינוּ בַּחֲרוֹן אָף, רָחוּם וְחַנּוּן יְהִי
עֲנֵךְ צְרוּתֵנוּ וְרָאָה בְּעֲנֵנוּ וְרִיבָה רִיבָנוּ, וַיְדַעוּ כָּל
הַגּוֹיִם כִּי אַתָּה קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, זָכַר זָא בְּנֵיךְ עֲלֵיִם וְאֲבִיוֹנִים
מַצְפִּים לִישׁוּעָתָה כָּל הַיָּמִים, אֲבִינוּ שֶׁבְּשֵׁמִים צִדִּיק אַתָּה

וְחָסִיד אֶתָּה וְכָל מַעֲשֵׂיךָ בְּאֵמוּנָה, יִגְדְּלוּ רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֵיךָ
 כִּי צִמְאִים אֲנִיחוּ לְרַחֲמֶיךָ, וְזָכוּר לָנוּ מִה שֶׁצִּוִּיתָנוּ בְּתוֹרָתְךָ
 הַקְדוּשָׁה כִּי יְמוּךְ אֲחִיךָ וּמִטָּה יָדוֹ וְהַחֲזִיקֶתָּ בּוֹ, וְאֲנִיחוּנוּ בְּנֵיךָ
 לְיָדֶיךָ שֶׁעָשִׂיתָ רַחֵם עָלֵינוּ כָּרֵב רַחֲמֶיךָ, שֶׁמִּיחוּנוּ כִּימוֹת
 עֲצִיבָנוּ, חַי וְקַיִם תַּעֲשֶׂה לָנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת בְּשֵׁם יְהוָה
 יֵאָהֲרֶנּוּ ^{אֲדֹנָי הַכֹּל} צָבָאוֹת לְנִצְחֹן בּוֹ אוֹיְבֶיךָ, וּבְשֵׁם אֱלֹהִים ^{תִּקְוָה וּבִעַל חִסּוּלֵת}
 צָבָאוֹת לְהַצִּיל בּוֹ יְדִידְךָ, וּבְשֵׁם אֵ"ל שֶׁדִּי צִדִּיק יְסוֹד עוֹלָם
 לְשִׁמּוֹר בּוֹ צִדִּיקִים יֵרָאִי שְׁמֶךָ, בְּשֵׁם אֱהִיָּה כֶּתֶר רֹאשְׁךָ,
 בְּשֵׁם יְהוָה ^{יֵאָהֲרֶנּוּ} ^{אֲדֹנָי הַכֹּל} תַּפְאֲרֶתְךָ, וּבְשֵׁם אֲדֹנֵי ^{הַכֹּל} הַיָּכָל
 קֹדֶשְׁךָ, כִּי רַבִּים קָמִים עָלֵינוּ לְשׁוֹתֵנוּ, מִקֹּדֶשׁ וּמִצִּיּוֹן
 תִּסְעֲדָנוּ, בְּיוֹם צָרָה תִּשְׁעָבְדָנוּ.

לְמַעַן קֹדֶשֶׁת שְׁמֶךָ וְקֹדֶשֶׁת אוֹתִיּוֹתֶיךָ, לְמַעַן אֲדֹנֵי ^{אֲדֹנֵי הַכֹּל}
 הוֹשִׁיעֵנוּ, וּלְמַעַן יְהוָה ^{יֵאָהֲרֶנּוּ} ^{אֲדֹנֵי הַכֹּל} זֹרָא שְׁמֶךָ
 שְׁמִרְנוּ, וּלְמַעַן אֱהִיָּה רַחֲמִים גְּמוּרִים גּוֹאֲלֵנוּ, עֹמֵד מִכְסָּא
 דִּין וְשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים, פֶּתַח לָנוּ שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לְעֹלוֹת
 תַּפְלֹת דּוּפְקֵי דְלִתֶּיךָ, כִּי לָךְ עֲמֶךָ יִשְׂרָאֵל מְקוּיִם לִישׁוּעָתְךָ
 סָלָה, יִשְׂרָאֵל רֵאשִׁית תְּבוּאָתְךָ, מְקַבְּלִים אֱמוּנָתְךָ וְתוֹרָתְךָ,
 אֵ"ל שֶׁדִּי הַצִּילָנוּ מִכָּל הַקָּמִים עָלֵינוּ, וְתַתֵּנוּ לֶחֶץ וּלְחֹסֶד
 וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל רוֹאֵינוּ, לְהַמְצִיא מִרְצוֹעַ לְצַפְשֵׁנוּ,
 רוּעָה גָּאֻמִּין מִהֲרָה יָבֹא וַיִּגְאֹלָנוּ בְּכוֹחַ יְהוָה ^{יֵאָהֲרֶנּוּ} ^{אֲדֹנֵי הַכֹּל}
 אֱלֹהֵינוּ ^{תִּקְוָה וּבִעַל חִסּוּלֵת} וְתַבְּנָה עֵירָךְ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְתִכְוֶנֶן בֵּית
 מִקְדָּשֵׁינוּ וְתַפְאֲרֵתֵנוּ, וְתִשְׁרָה שְׂכִינָתְךָ בֵּינֵינוּ, כִּי בָאוֹר פָּנֶיךָ
 חַיִּים לָנוּ, (גִּימַטְרִיא אֱהִיָּה יְהוָה ^{יֵאָהֲרֶנּוּ} ^{אֲדֹנֵי הַכֹּל} אֱהִיָּה),
 אָמֵן סָלָה.

פ"א **הַמִּלְאָה** הַזֶּה אֶתִּי מִכָּל רָע יִבְרַח אֶת הַנְּעָרִים. וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבוֹתֵי אֲבֹהֶם וַיַּעֲזֹק. וַיַּזְכֵּנוּ לָרֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ:

סגולה גדולה

מבעל מתוק מדבש זצוק"ל

לזיווג הגון, לזרע של קיימא, לפרנסה, להצלחה,
לרפואה, להנצל ממחלות וגזירות רעות

לומר

פרק י"ג בתהילים
13 פעמים 13 ימים

13X13X13

לְמַנְצָחַ מִזְכוּר לְדוֹד: עַל-אִנָּה יְהוָה וְאֵדְנִי: יִאֲדוּרֵיגָדוֹי אֲדוּן הַכֵּל
תִּשְׁכַּחנִי נָצַח, עַל-אִנָּה | תִּסְתִּיר אֶת-פָּנֶיךָ
מִמֶּנִּי: עַל-אִנָּה אֶשְׁיֵת עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי, יָנוּן בְּלִבִּי
יּוֹמָם, עַל-אִנָּה יָרוּם אִיבִי עָלַי: הַבִּיטָה עָלַי יְהוָה
יִאֲדוּרֵיגָדוֹי אֲדוּן הַכֵּל וְהַתִּיבָה מִכֹּחַ הַחַיִּים
הַמּוֹת: פֶּן-יֵאמְרוּ אִיבֵי יִכְלֹתֵי, עָרִי יֵלִכוּ כִּי אֲמוּט:
וְאֵנִי | בְּחֹסֶדְךָ בְּטוֹחַתִּי, יִגַּל לִבִּי בִישׁוּעֶתְךָ, אֶשְׁיֵרָה
לְיְהוָה: יִאֲדוּרֵיגָדוֹי אֲדוּן הַכֵּל וְהַתִּיבָה מִכֹּחַ הַחַיִּים
כִּי גָמַל עָלַי:

ורבים כבר נושעו בסגולה זו

עיר וקדיש מן שמיא נחית

לא תשכח מפיר זרעו

הייראזער רב עזריאל לאורך נכסף נכסף...

מוקד מיוחד להזמנת

זהר הקדוש

עם הפירוש הנפלא
שנתקבל בכל תפוצות ישראל

מתוק מדבש

שבזכותה זוכים רבבות אלפים להבין
ולהתעלות בלימוד הזוהר הקדוש

בימים אלו מתקשרים ומתעלים
במתיקות אור תורת הרשב"י
כפי שגדולי הרבנים שליט"א העידו

**לימוד הזוהר
כהשתטחות
על הציון
במירון**

הסגולה
הזויתקה ביותר
לשמירה בבית!

"תורתו עגן סני, היא סארת עינינו"

חייג עכשיו:

1800-350-330

הקדימו להזמין לקבלת משלוח עד הבית לפני ל"ג בעומר

